

РЕШЕНИЕ

№ 316

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
в присъствието на прокурора
като разгледа докладваното от Николай Джурковски Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221000600291 по описа за 2022 година

С присъда № 901248 от 29.11.2021 г. на БлОС-НО, 5 състав, постановена по НОХД № 452/2018 г. по описа на същия съд, подсъдимият С. Л. К., с установена самоличност и с ЕГН *****, е признат за ВИНОВЕН в това, че на 29.11.2017 г. до около 17:00 часа в с. ***, общ. ***, без надлежно разрешително съгласно ЗКНВП, е държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества от различен вид, както следва:

1. високорисково наркотично вещество - 3,16 грама нето тегло коноп /марихуана/ с концентрация на активния наркотично действащ компонент тетрахидроканабинол - 15,3% на стойност 18,96 лева.
2. високорисково наркотично вещество - 1,07 грама нето тегло хероин с концентрация на активния наркотично действащ диацетилморфин 24,3 % на стойност 69,55 лева.
3. високорисково наркотично вещество - 10,7 грама кокаин бруто тегло, разделено в два подобекта: високорисково наркотично вещество - 4,87 грама кокаин нето тегло с концентрация на активния наркотично действащ компонент /кокаин база/ 22,7% на стойност 438,30 лева; и високорисково наркотично вещество - 4,97 грама кокаин нето тегло с концентрация на активния наркотично действащ компонент /кокаин база/ 22,7% на стойност 447,30 лева.
4. високорисково наркотично вещество - кокаин - 0,44 грама нето тегло с концентрация на активния наркотично действащ компонент/ кокаин база/ - 87,6% на стойност от 123,20 лева.

5. високорисково наркотично вещество - кокаин - 0,57 грама нето тегло с концентрация на активния наркотично действащ компонент/ кокаин база/ - 82,9 % на стойност от 159,60 лева.

6. високорисково наркотично вещество - 1,63 грама нето тегло метаамфетамин с концентрация на активно действащо вещество - метаамфетамин 78,3 % на стойност 40,75 лева.

7. високорисково наркотично вещество - 510 грама нето тегло коноп /маришуана/ с концентрация на активния наркотична компонент тетраhydroканабинол - 15,6% на стойност 3 060,00 лева.

8. високорисково наркотично вещество - хероин 1043 грама нето тегло, разделено в два подобекта: с нето тегло 498 грама с концентрация на активния наркотично действащ компонент диацетилморфин 45,4% на стойност 44820 лв.; и с нето тегло 498 грама с концентрация на активния наркотично действащ компонент диацетилморфин 49,9% на стойност 59760 лв.

или общата стойност на посочените по-горе високорискови вещества е 108937,66 лева, определена съгласно ПМС №23/29.01.1998 г. за определяне цените на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството, като наркотичното вещество е в особено големи размери - престъпление по чл.354а, ал.2, изр.2 във вр. ал.1, предл.4 от НК, поради което и на основание чл.54 от НК са му наложени наказания "лишаване от свобода" за срок от 5 години и "глоба" в размер на 20000 лева, като на основание чл.41, ал.6 от НК и чл. 57, ал.1, т. 3 от ЗИНЗС за изтърпяване на така наложеното на подсъдимия С. Л. К. наказание лишаване от свобода е определен първоначален общ режим.

С посочената присъда подсъдимият С. Л. К. е признат за НЕВИНОВЕН по обвинението, че на 28.11.2017 г. около 20:07 часа в района на хотел „****" с. ***, общ. *** като извършител, в съучастие с Б. К. Д. от с. ***, общ. *** (последният като помагач), без надлежно разрешително съгласно ЗКНВП, е разпространил като е предал на А. Я. Д. от гр. *** високорисково наркотично вещество - хероин 1984 грама нето тегло, разпределено в 4 пакета, всичко на обща стойност от 128 960,00 лева, определена съгласно ПМС № 23/29.01.1998 г., като наркотичното вещество е в особено големи размери - престъпление по чл.354а, ал.2 изр.2 във вр. ал.1, предл.4 и пред чл. 26 ал.1 вр. чл. 20, ал.2 във вр. ал.1 от НК и на основание чл.304 от НПК е оправдан по това обвинение.

С посочената присъда подсъдимият С. Л. К. е признат за НЕВИНОВЕН и в това, че на 28.11.2017 г. около 20:07 часа в района на хотел „****" с. ***, общ. *** като помагач, в съучастие с Б. К. Д. от с. ***, общ. *** (също като помагач), А. Я. Д. от гр. *** (като подбудител и помагач) и Н. И. Е. от гр. *** (като извършител), умишлено е улеснил - чрез предоставяне на високорисково наркотично вещество, разпределено в 4 пакета, облепени с кафяво тиксо, с общо нето тегло - 1984 грама хероин на стойност от 128960,00 лв., което предал на А. Я. Д. от гр. ***, последният в качеството му на помагач умишлено да улесни другото (Н. И. Е. от гр. *** като извършител) - предоставяйки му посоченото по-горе високорисково наркотично вещество, на 29.11.2017 г. около 07:00 часа на ГКПП-Кулата

/МП - Митница Югозападна, общ. ***/ да пренесе през държавната граница на Република България в посока Република Гърция, без надлежно разрешително /съгласно чл.47, ал. 1 от ЗКНВП/, с лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Туарег“ с ДК № *** (собственост на фирма „ПНН - груп“ ЕООД - Пловдив), във фабрична кухня предназначена за съхранение на акумулатор, намираща се под предна лява седалка на автомобила в нарочно технологично променен акумулатор, по-горе посоченото високорисково наркотично вещество - хероин, опаковано в 4 пакета, като деянието е останало недовършено по независещи от дееца причини - престъпление по чл.242, ал.2, предл.1 във вр. е чл.20, ал. 4 във вр. с ал.1 вр. с чл.18, ал.1 от НК, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по това обвинение.

С посочената присъда подсъдимият Б. К. Д., с установена по делото самоличност и с ЕГН *****, е признат за НЕВИНОВЕН в това, че за времето от около 18:23 часа на 27.11.2017 г. до около 15:50 часа на 28.11.2017 г. в района на общ. *** като помагач, в съучастие със С. Л. К. от с. ***, общ. *** (като извършител) и А. Я. Д. от гр. *** (като извършител) умишлено е улеснил същите, чрез оказване на съдействие и посредничество между съизвършителите /изразило се в осъществяване на връзка между тях (на 27.11.2017 г. около 18:23 часа), уреждане на място на срещата между двамата съизвършители (на 28.11.2017 г., около 14:47 часа) и транспортиране на С. Л. К. от с. ***, общ. *** до мястото на срещата с А. Я. Д. от гр. ***, за уговаряне и предаване на парите за заплащане на наркотичното вещество (на 28.11.2017 г. около 15:20 часа), за следното:

1. С. Л. К. на 28.11.2017 г. около 20:07 часа в района на хотел „***“, с. ***, общ. ***, без надлежно разрешително, съгласно чл.32, ал.1 от Закона за контрол на наркотичните вещества и прекурсори /ЗКНВП/, да разпространи като предаде на А. Я. Д. от гр. *** високорисково наркотично вещество хероин 1984 грама нето тегло, разпределено в 4 пакета, облепени с кафяво тиксо, всичко на обща стойност от 128 960,00 лв., като наркотичното вещество е в особено големи размери и

2. На същата дата и място А. Я. Д. от гр. *** без надлежно разрешително, съгласно чл.32, ал.1 от Закона за контрол на наркотичните вещества и прекурсори /ЗКНВП/, да придобие с цел разпространение от С. Л. К. от с. ***, общ. *** посоченото по-горе високорисково наркотично вещество на обща стойност от 128 960, 00 лв., явяващо се в особено големи размери, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по обвинението за престъпление по чл.354а, ал.2, изр.2 във вр. с ал.1, предл. 3, предл.5 вр. с чл. 20, ал.4 вр. с ал.1 от НК.

С посочената присъда подсъдимият подсъдимия Б. К. Д. е признат за НЕВИНОВЕН в това, че за времето от около 18:23 часа на 27.11.2017 г. до около 15:50 часа на 28.11.2017г. в района на общ. ***, обл. *** като помагач в съучастие със С. Л. К. от с. ***, общ. *** (също като помагач), А. Я. Д. от гр. *** (като подбудител и помагач) и Н. И. Е. от гр. *** (като извършител), чрез оказване на съдействие и посредничество между другите двамата помагачи /изразило се в осъществяване на връзка между тях (на 27.11.2017 г., около 8:23 часа), уреждане на място на срещата между тях (на 28.11.2017 г., около 4:47 часа) и

транспортиране на С. Л. К. до мястото на срещата за уговаряне на действията им, както и предаване на парите от А. Я. Д. от гр. *** (на 28.11.2017 г. около 15:20 часа) за заплащане на наркотичното вещество/ за осигуряване и предоставяне на високорисково наркотично вещество, умишлено е улеснил: С. Л. К. от с. ***, общ. *** (като помагач), да предостави високорисково наркотично вещество хероин, разпределено в 4 пакета, облепени с кафяво тиксо, на обща стойност от 128 960. 00 лв. на А. Я. Д. от гр. *** (подбудител и помагач), а последният като помагач умишлено да улесни другото (Н. И. Е. от гр. *** като извършител) - предоставяйки му посоченото по - горе високорисково наркотично вещество, на 29.11.2017 г. около 07:00 часа на ГКПП - Кулата /МП - Митница Югозападна, общ. ***/ да пренесе през държавната граница на Република България в посока Република Гърция без надлежно разрешително /съгласно чл. 47, ал. 1 от ЗКНВП/, с лек автомобил марка „Фолксваген", модел „Туарег" с ДК № *** (собственост на фирма „ПНН - груп" ЕООД - Пловдив) във фабрична кухня, предназначена за съхранение на акумулатор, намираща се под предна лява седалка на автомобила в нарочно технологично променен акумулатор, по-горе посоченото високорисково наркотично вещество хероин, като деянието е останало недовършено по независещи от деца причини, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по обвинението за престъпление по чл.242, ал.2, предл.1 във вр. е чл.20, ал.4 във вр. с ал.1 във вр. с чл.18, ал.1 от НК.

С присъдата на основание чл.354а, ал.6 вр. чл.53, ал.2, б."а" от НК е отнет в полза на държавата предмета на престъплението - високорискови наркотични вещества: 3,16 грама нето тегло коноп /марихуана/ с концентрация на активния наркотично действащ компонент тетрахидроканабинол - 15,3% на стойност 18,96 лева; 1,07 грама нето тегло хероин с концентрация на активния наркотично действащ диацетилморфин 24,3 % на стойност 69,55 лева; 10,7 грама кокаин бруто тегло, разделено в два подобекта - 4,87 грама кокаин нето тегло с концентрация на активния наркотично действащ компонент /кокаин база/ 22,7% на стойност 438,30 лева и 4,97 грама кокаин нето тегло с концентрация на активния наркотично действащ компонент /кокаин база/ 22,7% на стойност 447,30 лева; 0,44 грама нето тегло с концентрация на активния наркотично действащ компонент /кокаин база/ - 87,6% на стойност от 123,20 лева; кокаин 0,57 грама нето тегло с концентрация на активния наркотично действащ компонент /кокаин база/ - 82,9 % на стойност от 159,60 лева; 1,63 тегло метаамфетамин с концентрация на активно действащо вещество - метаамфетамин 78,3 % на стойност 40,75 лева; високо рисково наркотично вещество - 510 грама нето тегло коноп /марихуана/ с концентрация на активния наркотична компонент тетрахидроканабинол - 15,6 % на стойност 3 060,00 лева; и високорисково наркотично вещество - хероин 1043 грама /хиляда четиридесет и три/ нето тегло, разделено в два подобекта - с нето тегло 498 грама с концентрация на активния наркотично действащ компонент диацетилморфин 45,4 % на стойност 44820 лв. и с нето тегло 498 грама с концентрация на активния е наркотично действащ компонент диацетилморфин 49,9% на стойност 59760 лв., като същите да бъдат унищожени по надлежния ред след влизане на присъдата в сила.

С присъдата на основание чл.53, ал.2, б."а" от НК е отнето в полза на държавата

високорисково наркотично вещество хероин 1984 грама нето тегло, разпределено в 4 пакета, както следва: с нето тегло 498 грама с концентрация на активния наркотично действащ компонент диацетилморфин 28,7 % на стойност 32 370 лв.; с нето тегло 495 грама с концентрация на активния наркотично действащ компонент диацетилморфин 24,1% на стойност 32 175 лв.; с нето тегло 495 грама с концентрация на активния наркотично действащ компонент диацетилморфин 26,4 % на стойност 32 175 лв. и с нето тегло 496 грама с концентрация на активния наркотично действащ компонент диацетилморфин 27,2% на стойност 32 240 лв., като същите да бъдат унищожени по надлежния ред след влизане на присъдата в сила.

Срещу така постановената присъда в осъдителната ѝ част спрямо подсъдимия С. Л. К. е постъпила въззивна жалба от защитника му - адвокат И. Д. от АК Благоевград - с оплаквания, че е неправилна и незаконосъобразна по същество. Защитникът излага твърдения, че първоинстанционният съд не е спазил метода на истинност в наказателното производство, като е постановил осъдителна присъда за недоказано от обективна и субективна страна престъпление и че в този смисъл неправилно е приложил разпоредбата на чл. 304 от НПК. Отправя молба на основание чл.336, ал.1, т.3 НПК да бъде отменена обжалваната първоинстанционна присъда в частта, с която подсъдимият С. Л. К. е признат за виновен по обвинението за престъпление по чл.354а, ал.2, изр.2 във вр. с ал.1, пр.4 и 5 във вр. с чл.26, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 във вр. с ал.1 от НК и осъден на наказание „лишаване от свобода” за срок от 5 години и „глоба” в размер на 20 000 лв., като подсъдимият С. Л. К. бъде оправдан по обвинението за престъпление по чл.354а, ал.2, изр.2 във вр. с ал.1, пр.4 и 5 във вр. с чл.26, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 във вр. с ал.1 от НК. Алтернативно отправя молба делото да бъде върнато за ново разглеждане за отстраняване на съществени процесуални нарушения.

В представеното допълнение към въззивната жалба, също изготвено от защитника на подсъдимия С. Л. К. - адвокат И. Д. от АК Благоевград, се излагат доводи, че атакуваната присъда е постановена в нарушение на закона, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че наложеното наказание е явно несправедливо. Изтъква се, че в хода на съдебното следствие обвинението срещу К. не е доказано по един категоричен начин като основание за произнасяне на съда с осъдителна присъда.

Защитникът счита атакуваната присъда за незаконосъобразно произнесена, неоснователно в противоречие с установени в хода на съдебното следствие обстоятелства при недоказано по несъмнен начин авторство на престъпното деяние, респ. недоказано от обективна и субективна страна престъпление. Твърди се, че в процесния казус осъдителната присъда е постановена при съществено процесуално нарушение с ограничено право на защита на подсъдимия. Сочи се, че Благоевградския окръжен съд не е съблюдавал изискванията, произтичащи от принципа за формиране на вътрешно убеждение по чл.14 от НПК, тъй като не е извършил обективно изследване на всички свидетелските показания, писмените доказателства, не е обсъдил и не е анализирал доказателствените материали поотделно и в съвкупност, превратно е направил тълкуване на същите. В тази връзка се изтъква, че

независимо от обема на мотивите към постановената присъда същите страдат от съществени пороци, доколкото като цяло се отличават с неяснота, противоречия, взаимно изключващи се твърдения, позоваване на предположения, противоречиви правни изводи, които, преценени в съвкупност, водят до извод за липса на мотиви, което по смисъла на чл. 348 ал.3 т.2 от НПК представлява съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните.

Претендира се, че внимателният прочит на мотивите показва, че не е направен анализ на доказателствата по делото, както не е направен и анализ на възраженията на защита, направени както на фаза досъдебно производство, така и в съдебната фаза на процеса. Така, по отношение на процесуалното действие претърсване и изземване, осъществено на 29.11.2017 г. в с. ***, в жалба се твърди, че е извършено в нарушение на разпоредбите на НПК. Сочи се, че за да приеме описаното в протокола за достоверно, окръжният съд се позовава на свидетели, които са извършили тези действия, но същевременно не се дава отговор на въпроса как в изготвения протокол за оглед на местопроизшествието от 29.11.2017 г. /извършено от 14.00 ч. до 17.00 ч./ са описани по - късно иззетите наркотични вещества, а С. К. е осъден за това, че ги е държал до 17.00 ч. на 29.11.2017 г. Поставя се под съмнение как окръжният съд е стигнал до единствения възможен извод, че наркотичното вещество, открито в с.***, е на С. К., след като са били събрани неопровержими доказателства, че на същия адрес, в същия имот живеят и други лица, част от които са в едно домакинство със С. К., а останалите - като неговата сестра и семейството на неговия син живеят и пребивават в този имот, в качеството си на законни съсобственици. По отношение на намереното наркотично вещество от свидетеля Т. Т., донесено от същия при неясни обстоятелства, се прави оплакване, че първият съд не е обсъдил представените доказателства, опровергаващи версията на свидетеля за начина на намиране на това наркотично вещество, както и за начина, по който същото се озовава в имота, от който е иззет, а именно - представената служебна бележка от кмета на с.***, удостоверяваща, че между двата имота /единия - от който е изхвърлено, и другия - в който е намерено/ има масивна ограда около 2.00 метра, както и естествена денивелация от около 2.00 метра. Сочи се, че свидетелят Т. твърди в показанията си, че е проявил самоинициатива и е прескочил оградата /2м.+2м. денивелация/ и е изхвърлил обратно чантата и след като се е върнал същата е била в ръцете на разследващия полицай, който, според защитника, би следвало да извършва и ръководи действията по разследването. А от друга страна се изтъква, че свидетелите-полицейски служители З. и Н. дават по-различна картина на начина, по който се озовало наркотичното вещество в имота, от който е иззето - в показанията си пред окръжния съд св. Н. е заявил, че колегата му Т. се е опитвал да прескочи оградата, но не е успял, след което е видял същия да донася пакет и да го оставя на цимента; в разпита си пред окръжния съд св. З. заявява, че колегата му Т. се върнал от съседния имот с чанта. Изтъква се, че въпреки съществените разминавания в показанията на свидетелите за най-важното обстоятелство - откъде се появява наркотичното вещество и спазени ли са законовите разпоредби на чл.155 и чл.156 НПК относно осъществяването на изземване на вещественни доказателства – първият съд в мотивите си не е дал отговор на тези въпроси.

Претендира се, че също така не е даден отговор защо след като на място присъства разследващ полицай не е запазено местопроизшествието /след като е изхвърлен пакет в който се предполага, че има забранени вещества/, не е направено заснемане на въпросната чанта или пакет, не са иззети дактилоскопни следи и ДНК проби, като това са все въпроси, чиито отговор е следвало да се съдържа в мотивите на присъдата.

Въвежда се и оплакване, че в мотивите не се отговаря на направените и неуважени искания на защитата за предявяване в съдебна зала на изготвените ВДС и за изслушване на приложените към тях записи, както и за предявяване на другите, иззети по делото, веществени доказателства - намерените парични суми в с.***, което, според защитника, е още едно процесуално нарушение.

Предвид гореизложеното подалият жалбата защитник счита оспорената присъда за неправилна, незаконосъобразно произнесена, при липса на доказателствен материал по делото, обективно установяващ и сочещ по един безспорен и категоричен начин единствен възможен извод за извършителство на престъплението от подсъдимия С. К.. Претендира се, че в процесния казус не са събрани доказателства в достатъчен и необходим обем на доказателствената маса за установяване обстоятелството, че подсъдимият К. виновно, умишлено, е извършило престъплението, за което му е повдигнато обвинението. Заявява се становище, че в случая хипотезата за извършено престъпление по чл.354а, ал.2, изр.2 във вр. с ал.1, пр.4 и 5 във вр. с чл.26, ал.1 във вр. с чл.20, ал.2 във вр. с ал.1 от НК не е загубила характера си на предположение.

Срещу гореописаната присъда в оправдателните ѝ части спрямо подсъдимите С. Л. К. и Б. К. Д. е постъпил въззивен протест на прокурор при ОП-Благоевград с оплаквания, че е неправилна в тези части. С протеста се предлага на основание чл. 334 т.2 вр. с чл. 336 ал.1 т.2 от НПК да бъде отменена атакуваната присъда в частта ѝ, с която подсъдимите С. Л. К. и Б. К. Д. са оправдани по предявените им обвинения, и да бъде постановена друга /присъда/, с която да бъдат признати за виновни по посочените обвинения, които са били поддържани и пред първата съдебна инстанция.

В представеното допълнение към протеста се твърди, че събраният доказателствен материал налага фактически изводи, различни от възприетите от ОС - Благоевград. По отношение на обвиненията срещу С. К. се излагат следните съображения:

Като необоснован се определя извода на окръжния съд, че не е установено именно К. да е предал наркотичното вещество в района на хотел „***“ на А. Д. около 20:05 часа на 28.11.2017 г. Твърди се, че този извод не е в резултат на цялостна съвкупна оценка на наличните доказателства по делото и тяхното правилно интерпретиране, съгласно възприетите критерии от НПК и юриспруденцията, а е последица от последователното изключване на доказателствени източници чрез обявяването им за негодни и фрагментиране на монолитността (целостта) на доказателствената наличност и свеждането ѝ до информация за единични факти с косвено значение, които, според първия съд, сами по себе си не могат да обосноват извод за доказаност на обвинението.

Сочи се, че игнорирайки един по един източните на информация за престъпната дейност на К., насочена към подпомагане на трафика на наркотичното вещество, открито в управлението от Н. Е. автомобил (марка „Фолксваген“, модел „Туарег“ с ДК № ***), окръжният съд е заключил, че намереното количество наркотици в дома на К. само по себе си не допринася за извод в посока на предявените обвинения, доколкото освен това доказателство няма друго (тъй като другото вече е изключено от съда, по една или друга причина). Подалият протеста прокурор счита обаче, че внимателният прочит на доказателствата и тяхната съвкупна оценка (досежно съдържанието им) и процеса на събирането и проверката им (досежно относимостта, допустимостта, достоверността и достатъчността им) налага друг извод. В тази връзка се излагат доводи, че прецизният прочит на показанията на св. Й. Д. (дадени пред съда, въпреки начинът им на записване в съдебния протокол на моменти) не разкрива колебанията, които им приписва съдът, досежно възприетите от него факти и обстоятелства. Изтъква се, че разказът на този свидетел е последователен, детайлен, ясен и категоричен относно възприетото от същия идване пред хотела на подсъдимия С. К. с посочения автомобил марка „Ауди А4“ и действията му там, както и тези на А. Д.. Според прокурора е неясно защо съдът не приема, че лице може да бъде разпознато (познаваемо) и след като е наблюдавано оперативно по видео записи, от снимки и без да е лично представено на познаващия го субект, както и че няма нито индивидуална причина за това, нито житейска логика да се отрече тази когнитивна възможност на полицаите (св. Д. и св. Б.). Относно твърдението на окръжния съд, че тези свидетели са наблюдавали района пред хотела „****“ от разстояние 200 - 300 метра при слаба светлина, се развиват съображения, че е невярно извадено от контекста и действителния смисъл на разпита на св. Д., който сочи, че са били на различни позиции докато са наблюдавали района и пристигането на автомобила (аудито със софийска регистрация), управляван от подсъдимия К.. Акцентира се, че досежно „наркотика“ св. Д. е заявил, че подс. Ат. Д. е излязъл с пакет от автомобила, управляван от подс. С. К., който пакет бил оприличен от св. Д. на найлон, но не е посочил еднозначно, че това е било найлонова торбичка, тъй като вече разстоянието, от което е наблюдавал към паркинга и спрелите автомобили, е било по – голямо. По този повод се сочи, че св. А. Б. също е оприличил пакета като найлонова торбичка, която подсъдимият оставил в багажника на автомобила си. Поддържа се тезата, че впоследствие няма пречка, както си е било в найлонов плик (торбичка), това вещество да е прехвърлено от Ат. Д., докато е ровел в багажника на колата си, в посочената от подс. Н. Е. чанта за документи. Като неотносим към възприятията на свидетелите Д. и Б. се определя коментара на първия съд защо след като са видели, че Ат. Д. и Н. Е. са извършвали „някакви действия“ под предната сделка на джипа марка „Фолксваген“, модел „Туарег“ с ДК № ***, разследващите не са се насочили директно към това място, а се е наложило да ровят доста време, 2 — 3 часа, според показанията на св. Г.. Относно така нареченото от окръжния съд „ровене“ се навеждат доводи, че се касае за щателно претърсване на автомобила „Фолксваген“, модел „Туарег“ с ДК № ***, дължимо при всички случаи, независимо дали в определен елемент от каросерията на автомобила е открито наркотично вещество. А досежно това, че свидетелят

Д. преди това е забелязал „някакви действия“ под предната сделка на автомобила, според прокурора, не значи, че непременно там и веднага е следвало да открият веществото, което е било поставено в „тайник“ под фабрично направената ниша за акумулатора, който от своя страна също е бил технически моделиран и визуален достъп до който свидетелите не са имали. Цитират се показанията на А. Б., че в този момент са получили нареждане да напуснат поста при хотел „****“ и да се насочат към ГКПП „Кулата“, като въз основа на това обстоятелство се обосновава извод защо наблюденията в посока укриването на наркотика са откъслечни. Изтъква се, че и св. Б. е категоричен, че е видял именно С. К. да управлява „Ауди А4“ със софийска регистрация, в който автомобил е видял да влиза подс. Ат. Д. и да излиза с посочения вече пакет (плик), оприличен от свидетелите като найлонов. Твърди се, че в контекста на изложеното е и проведеният преди това разговор между подс. Ат. Д. и подс. Ст. К., а именно: че приближавайки ГКПП „Кулата“ (съгласно предварително уговореното между тях) Ат. Д. телефонира (в 18:43) на Ст. К., че се е прибрал, без да уточнява къде точно се е прибрал, тъй като за това се разбрали по - рано следобеда; че около 19.00 часа Ат. Д. и св. Д. Д. пристигнали и се регистрирали в хотел „****“ край село ***, общ. ***, където резервирали стая и че след като се настанили, двамата седнали в ресторанта на партера, с изглед към автомобилната алея, пред хотела. В този ред на мисли се отправя упрек, че окръжният съд не е отдал значение и на прозвъняването на телефона на Ат. Д. в 20:05 часа на 28.11.2017 г., когато пристигнал автомобила „Ауди“ модел „А4“ тъмен на цвят (с рег. № ***) пред хотел „****“ и че прозвъняването и изговарянето на думата „ало“ е от подс. Ст. К..

Твърди се, че СРС допълват и потвърждават установените от други доказателствени източници (коментираните показания) факти, както и че при спазване изискването на чл. 177, ал. 1 НПК изготвените ВДС са годно доказателствено средство, събрано по реда на НПК.

Наред с горното като безспорно установено се сочи и това, че на 28.11.- 29.11.2017 г. автомобил с рег. № *** се е намирал на територията на общ. *** и община Сандански /видно от получената подробна справка от АПИ за засечени множество контролни точки за контрол на трафика в област Благоевград и изготвения доклад за анализ на същата информация/ и че още на 26.11.2017 г. Ст. К. се е прибрал от София с посоченото МПС.

Прави се и оплакване, че първостепенният съд не е взел предвид и наличната по делото информация за ползваните от подс. С. К. телефони (GSM) и клетките, които са обслужвали същите към съответните дати.

В протеста се застъпва становище, че съвкупната оценка на горните доказателствени източници (ако не са били игнорирани или превратно интерпретирани) би довела окръжния съд до правилния фактически извод за действителното присъствие на подсъдимия С. К. за времето след 20:05 часа на 28.11.2017 г. в района на хотел „****“, с. *** и извършените там от него действия, без да се налага да се навлиза в безсмислено гадаене какъв е материалът на пакета - плика, торбичката, с която подс. Ат. Д. излязъл от автомобила на Ст. К. и как тя е била сгъната. Относно обстоятелството, че въпросната торбичка е била оприличена от

полицаяте на полиетиленова, се заявява позиция, че това не отрича същата да е имала качеството и формата на чанта за документи от съответна полиетиленова материя и че този факт не бива да се преумножава по значението си, тъй като, според прокурора, се явява детайл без особена важност и е по-скоро техническа неточност при възприемане и предаване на информацията.

Въз основа на гореизложеното се обосновава оплакване, че пренебрегването на годни доказателствени източници и на връзката между съдържащата се в тях информация, очертаваща хронологията на поведението на подсъдимите и логиката на същото, е довело окръжния съд до необосновани фактически изводи.

По повод констатацията на окръжния съд, че автомобилът, управляван от подс. С. К., с рег. № *** бил регистриран на името на С. Н. от гр. ***, и извършената въз основа на нея преценка относно ползването му в протеста е посочено задължението на съда за доказване по см. на чл.107, ал.2, предл. 2 от НПК, без обаче изрично да е формулиран конкретен упрек във връзка с това задължение.

Като неправилен се квалифицира и изводът на окръжния съд за негодност на показанията на свидетелите К., Г., М., Д. и Б. досежно личните им възприятия за подсъдимите и инкриминираната им дейност. В тази връзка се прави оплакване, че първоинстанционният съд не е отчел наличната съдебна практика, че т. нар. от него /от окръжния съд/ „беседи“, в същност по естеството си разговори между лицата докато се извършват различни първоначални действия по разследването, са проведени на датата, на която са установени същите на местопроешествието, а не след това или когато са били задържани (както е коментирано в решение № 25 от 1.02.2018 г. на ВКС по н. д. № 1292/2017 г., III н. о.). Изтъква се, че в този смисъл са и решение № 60231 от 2.12.2021 г. на ВКС по н. д. № 851/2021 г., I н. о.; решение № 474 от 29.02.2016 г. на ВКС по н. д. № 1377/2015 г., I н. о.; решение № 486/10.03.2015 г. по НД № 1406/14 г. на ВКС, I НО; решение № 109 от 13.09.2021 г. на ВКС по н. д. № 286/2021 г., III н. о.

Твърди се, че освен това свидетелите дават показания за дейност и характеристики на подсъдимите извън документираната по настоящето дело, която информация е от естество да консолидира изводите досежно отношенията, изградени между тях и подс. Ат. Д. и предметното съдържание на същите, като източник на информация и за предмета на делото.

Независимо от горното се претендира, че са налице достатъчно други доказателствени източници относно авторството на деянието освен показанията на посочените свидетели, които, сами по себе си, са в унисон с останалия доказателствен материал.

Прави се и оплакване, че на фона на изложеното по-горе окръжният съд лесно е negliжирал факта на откритите у подсъдимия Ст. К. и в дома му наркотични вещества. В тази връзка се твърди, че без значение се явява фактът на различното процентно съдържание на активното вещество при отделните опаковки, като според подалият протеста прокурор изводът за принадлежност на тези наркотични вещества на подсъдимия не се разстройва от различието във вида и процентното съдържание на активното вещество в наркотика. По този повод е

акцентирано върху фактите, че и у подсъдимия К., и в собствената му къща, и в двора в с. *** са били открити еднакви по вид наркотични вещества – хероин, като въз основа на тези факти се обосновава извод, че основно подсъдимият К. има отношение към това вещество, което обаче не означава, че не може да има отношение и към друго по вид.

В протеста се обективира и становище, че ненамирането на дактилоскопни отпечатаци върху опаковките също не се явява оневиняващо обстоятелство, а е с неутрален характер, като според прокурора то не изключва възможността намерените предмети да са свързани с подсъдимия К., независимо от липсата на следи.

В обобщение се формулира оплакване, че при аналитично-оценъчната си дейност по фактите от предметния обхват на чл. 102 от НПК досежно предявеното обвинение на подсъдимия Ст. К. първоинстанционният съд е допуснал игнориране, изопачено и превратно тълкуване на доказателствени източници чрез непълно посочване на отделни изявления от показанията на свидетелите Д., Б., Г., М. и К., извадени от контекста и общия смисъл на посоченото от тях и с придадено им значение, каквото те нямат, като е допуснал и пренебрегване на техни показания (необсъждане на същите) и не е обсъдил показанията на св. А.. Изтъква се, че тази непълноценност в обсъждането основно на гласните доказателства, преценена през призмата на цялата доказателствена съвкупност и при неспазване на дължимите формални правила за тяхната индивидуална оценка - от гледна точка на последователност, убедителност, логичност и вътрешна непротиворечивост - е довела до порок в аналитичната дейност на първия съд /превратен, изопачен и непълноценен анализ, извършен в нарушение на чл. 107, ал. 5 от НПК/ и като цяло до компрометиране разкриването на обективната истина и до постановяване на една неправилна присъда.

В този ред на разсъждения се излагат и съображения, че при положение, че окръжният съд е направил изводите си относно авторството на деянието само върху част от доказателствените източници, а други изобщо не е обсъждал задълбочено или е обсъждал превратно, въпреки че отговорът дали са достоверни и следва ли да насочват към същия или друг извод за авторството е бил решаващ за изхода на делото по въпросите, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК, то изводите му /на окръжния съд/ за недоказаност на авторството на престъплението в посочените по - горе пунктове са направени в нарушение на процесуалните правила, задължаващи съда да разкрие обективната истина по делото и да достигне до нея въпреки процесуалното поведение на страните /чл. 13, чл.14 и чл. 107 от НПК/.

По отношение на обвиненията срещу Б. Д. в допълнението към протеста се развиват доводи, че отново, както и при подс. С. К., първият съд е игнорирал доказателственото значение на ВДС, които се подкрепят от приетите за негодни (очевидно в цялост) свидетелски показания на посочените по-горе полицейски служители от оперативния състав на ОДМВР - Благоевград и РУ МВР – Петрич; от наличните по делото справки и свидетелски показания на св. Д. Щ. Д., протоколи за оглед, претърсване изземване и разпознаване, справки за движението на автомобила му от АПИ, справки за телефоните му и локализацията на обслужващите ги клетки по време и място. Заявява се, че изложените по - горе изводи за

оценъчно-аналитичната дейност на окръжния съд са важими и за изводите по отношение на обвиненията срещу подс. Б. Д..

В допълнението към протеста се поддържа направеното на основание чл. 334 т.2 вр. с чл. 336 ал.1 т.2 от НПК искане да бъде отменена атакуваната присъда в частта ѝ, с която подсъдимите С. Л. К. и Б. К. Д. са оправдани по предявените им обвинения, и да бъде постановена друга /присъда/, с която те да бъдат признати за виновни по предявените им обвинения, които са били поддържани и пред първата съдебна инстанция.

В съдебно заседание пред въззивния съд участващият прокурор от Софийска апелативна прокуратура поддържа протеста на прокурора в ОП-Благоевград и изложените в него съображения. Счита, че установените фактически положения в първоинстанционната присъда не съответстват на събраните доказателства по делото. Не мисли, че съдебният акт е постановен въз основа на пълно и обективно съдебно следствие и анализ на доказателствата. Изразява и несъгласие с мотивите на първоинстанционния съд, че свидетелските показания на оперативните работници не са доказателство, след като са събрани по реда на НПК. В тази връзка към посочените в протеста решения на ВКС добавя още едно в този смисъл – решение № 14 от 15.05.2020 г. по н.д. № 1123/2019 г. на 1-во НО на ВКС. Изразява увереност, че ако са били анализирани тези доказателства наред с всички останали доказателства, както и наред със СРС присъдата би била различна. Счита също, че самата неправилна оценка на установени по делото факти е довела както до неправилното прилагане на закона, така и до нарушаване на принципа на вземане на решение по вътрешно убеждение. Моли да бъде отменена първоинстанционната присъда и да бъде постановено нова, с която подсъдимите да бъдат признати за виновни по повдигнатите им обвинения пред първата инстанция, по които са били оправдани. Алтернативно моли, ако бъде счетено, че са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на съдебното производство пред първата инстанция, да бъде отменена присъдата и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция упълномощеният защитник на подсъдимия С. К. – адвокат И. Д. - моли протеста по отношение на подсъдимия С. К. да бъде оставен без уважение като неоснователен. Същевременно поддържа изцяло доводите, изтъкнати във въззивната жалба, касаещи осъдителната част на атакуваната присъда. Заявява несъгласието си с изводите на първоинстанционния съд досежно виновността на С. К. по отношение на една част от обвинението, за което същият е осъден, тъй като още в хода на съдебното следствие пред БЛОС се били установили факти и обстоятелства, които не намерили място в мотивите. Претендира, че те не са били обсъдени и анализирани и с оглед на това счита, че се е стигнало до едно неправилно и незаконосъобразно решение.

Твърди се, че е било намерено някакво пакетирано вещество в съседен имот на имота на подсъдимия К., което вещество, по противоречиви свидетелски показания на полицейските служители, след около 5-8 минути, е било преместено, без да са изпълнени съответните законови задължения да бъде фотографирано, описано на място със съответната процедура с поемни лица. Твърди се също, че след като това вещество е въведено в дворното място на

подсъдимия К., същото вече е установено, че е наркотично вещество, и с този факт се обосновава неговата съпричастност към притежанието на това вещество. Защитникът заявява, че не са били взети предвид факти и обстоятелства за наличие на присъствие на други лица в дома на К., които не са били разпитани в качеството им на свидетели по настоящото дело. Сочи, че първоинстанционният съд не е обсъдил и останалия доказателствен материал, който е бил събран от бившите подсъдими по настоящото дело. Счита, че в частта, в която е осъден С. К., окръжният съд е проявил творчество, за да приеме за доказана описаната фактическа обстановка, респективно за да постанови своята осъдителна присъда.

Защитникът адвокат Д. изразява несъгласие с изложените в протеста мотиви. Моли да бъде потвърдена присъдата на ОС-Благоевград в частта, с която подсъдимият К. е оправдан, и същата да бъде отменена в частта, в която е осъден, и вместо това да бъде постановена оправдателна присъда спрямо С. К..

Идентична е позицията и на втория упълномощен защитник на подсъдимия С. К. – адвокат Х. Г.. По отношение на протеста моли същият да бъде приет за неоснователен, тъй като БлОС по отношение на оправдателната част на постановената присъда е направил подробен анализ на доказателствата и е стигнал до единствения възможен и верен извод, че обвиненията, за които е оправдан подсъдимият К., не са доказани.

Счита също, че въззивният съд следва да отмени присъдата на БлОС и да постанови нова присъда, с която да оправдае изцяло подсъдимия С. К., като потвърди присъдата в частта, в която той е оправдан. Алтернативно моли, ако въззивният съд прецени, че не са налице обстоятелства за напълно оправдаване на подсъдимия С. К., то да намали размера на наложеното му наказание, тъй като същото се явява несъразмерно тежко за него предвид личността му, чистото му съдебно минало, възрастта му, семейното му положение и най-вече тежкото му здравословно състояние. Сочи, че от приетата във въззивното производство съдебномедицинска експертиза е видно, че подсъдимият К. е в увредено общо здравословно състояние, тъй като страда от тежки заболявания на сърдечно-съдовата, дихателната и ендокринната система и на стомашно-чревния тракт; че тези тежки заболявания реално застрашават живота му във всеки един момент и обуславят висок риск от влошаване на състоянието му; както и че перспективата на тези заболявания е не да се подобри състоянието му, а да се влоши, имайки се предвид и напредналата възраст на подсъдимия. Защитникът адвокат Г. заявява становище, че са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства, които налагат приложението на чл. 55 от НК. В тази връзка моли, ако въззивният съд не намери, че са налице основания за пълно оправдаване на подсъдимия К., да намали размера на наложеното му наказание, като счита, че в случая целите на наказанието биха могли да бъдат постигнати при по-леко наказание „лишаване от свобода“ с приложението на чл. 66 от НК. Моли да бъде намалена и наложената глоба, за която се сочи, че не е в максималния размер, но представлява значителен паричен размер. Моли в този смисъл да бъде постановен въззивния съдебен акт, като бъде оставен без уважение протеста на ОП-Благоевград.

В заседанието пред въззивната инстанция защитата на подсъдимия Б. Д. в лицето на адв. Х. моли да бъде оставен без уважение протеста на БлОП, поддържан от представителя на САП. Твърди, че още в началото на производството при привличането на четирима обвиняеми през 2017 г. към Б. Д. е било подхотено по по-различен начин, тъй като единствен от всички обвиняеми не е бил задържан за 72 часа, като за него не е била искана и мярка за неотклонение „задържане под стража“. Счита, че от доказателствата към първоначалния момент и понастоящем не може да се направи еднозначен и категоричен извод, че Б. Д. е извършил престъпленията, за които му е повдигнато обвинение. Твърди, че БлОС е анализирал всички събрани по делото доказателства и е обърнал внимание на свидетелските показания, на експертизите, като е направил правилен извод, че въз основа на тези доказателства не се установява никаква съпричастност от страна на Б. Д. към престъпленията, за които са му повдигнати обвинения. Сочи, че единственото, което е безспорно установено по делото относно Д., са две срещи, които същият е провел и това, че познава другия подсъдим К. и А. Д.. Изтъква, че едната среща, за която се говори, е била проведена два месеца преди инкриминираната дата – че тримата са се виждали на бензиностанция два месеца по-рано - и че тя няма никакво значение за обвинението. Заявява, че другото, което е безспорно установено, е една единствена среща на 28.11.2017 г. на бензиностанция „Петрол“ преди ГКПП-Кулата, която е била просто среща и на която не се е извършило нищо съмнително, нищо криминално и не се е установило нищо, което да е било предмет на престъпление. Акцентира се на факта, че след тази среща Б. Д. „го няма никъде“, доколкото след нея за него не се говори нищо - дали е отишъл някъде, дали е взел нещо, дали е предал нещо, дали е посетил някого, дали е видял някого. Защитникът излага и доводи, че непосредствено след задържането на Д. е направен обиск и претърсване в дома му, като не е намерено нищо незаконно, нищо, което да е свързано с извършване на престъпление. Затова счита, че по делото за същия не се доказва никаква престъпна дейност. Изразява становище, че първият съд правилно е отбелязал, че от свидетелските показания на оперативните работници-полицаи не може да се установи никаква съпричастност на Б. Д., както и че липсват доказателства за установяване на каквото и да било. Твърди, че същите не са били свидетели /очевидци/, тъй като не са видели нещо, не са чули нещо, както и че в СРС също няма данни и доказателства за еднозначен извод. Сочи, че и експертизата на охранителните камери на бензиностанция „Петрол“ също не води до извод за извършване на някакви престъпления. В заключение заявява, че от всички събрани по делото доказателства срещу Б. Д. няма нищо, което да го уличава в извършване на тези престъпления. Твърди, че същите не са доказани по никакъв начин, поради което моли да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна оправдателната присъда на БлОС.

В последната си дума пред настоящата инстанция подсъдимият С. К. изразява съжаление за тази ситуация. Искане да бъде уважена жалбата му, а протестът на прокуратурата да не се уважава.

В последната си дума пред въззивната инстанция подсъдимият Б. Д. заявява, че не е виновен. Желане да бъде потвърдена присъдата на БлОС.

Апелативен съд-София, след като обсъди изложените съображения във въззивния протест и във въззивната жалба на защитника на подсъдимия С. К., както и заявените в открито съдебно заседание доводи на страните, като ги прецени във връзка с доказателствата по делото и като сам служебно провери правилността на присъдата по реда на чл. 314 НПК, намери следното:

За да конкретизира предмета и рамките на въззивната проверка, които от своя страна предопределят и произнасянето на настоящия съд във въззивното производство, САС счита за необходимо да проследи процесуалното развитие и движение на делото след внасянето на обвинителния акт в първостепенния съд.

След приключването на ДП на основание внесен срещу Н. И. Е., А. Я. Д., С. Л. К. и Б. К. Д. обвинителен акт в първоинстанционния ОС-Благоевград е било образувано НОХД № 452/2018 г. по описа на съда. С този обвинителен акт спрямо посочените лица са били повдигнати следните обвинения:

- спрямо Н. И. Е.:

1. за самостоятелна престъпна дейност, квалифицирана като престъпление по чл. 354а ал.2 изр. 2 във вр. с ал.1 пр. 3 от НК;
2. за участие в съвместна /задружна/ престъпна дейност ведно с всички останали подсъдими, а именно - като извършител в съучастие с А. Я. Д. /като подбудител и помагач/, със С. Л. К. /като опосредствен помагач/ и с Б. К. Д. /също като опосредствен помагач/ в престъпление по чл. 242 ал.1 пр.1 във вр. чл. 20 ал.2 във вр. с ал.1 вр. чл. 18 ал.1 от НК.

- спрямо А. Я. Д.:

1. за продължавана престъпна дейност, квалифицирана като престъпление по чл. 354а ал.2 изр. 2 във вр. с ал.1 пр.3, пр.4 и пр.5 вр. с чл. 26 ал.1 вр. с чл. 20 ал.2 във вр. с ал.1 от НК, част от която се явява участие в съвместна /задружна/ престъпна дейност с подсъдими Б. К. Д., а именно - като извършител в съучастие с Б. К. Д. /като помагач/ придобил с цел разпространение от подсъдимия С. Л. К. високорисково наркотично вещество хероин, а другата част от която се явява самостоятелна престъпна дейност по държане с цел разпространение и разпространение чрез предаване на подсъдимия Н. И. Е. на високорисково наркотично вещество хероин;
2. за участие в съвместна /задружна/ престъпна дейност ведно с всички останали подсъдими, а именно - като подбудител /умишлено е склонил Н. И. Е./ и като помагач /умишлено е улеснил Н. И. Е./ в съучастие със С. Л. К. /като помагач/, с Б. К. Д. /също като помагач/ и с Н. И. Е. /като извършител/ да е осъществил престъпление по чл. 242 ал.1 пр.1 във вр. чл. 20 ал.3 и ал.4 във вр. с ал.1 вр. чл. 18 ал.1 от НК.

- спрямо С. Л. К.:

1. за продължавана престъпна дейност, квалифицирана като престъпление по чл. 354а ал.2 изр. 2 във вр. с ал.1 пр.4 и пр.5 вр. с чл. 26 ал.1 вр. с чл. 20 ал.2 във вр. с ал.1 от НК, част от която се явява участие в съвместна /задружна/ престъпна дейност с подсъдими Б. К. Д., а

именно - като извършител в съучастие с Б. К. Д. /като помагач/ разпространил като предал на А. Я. Д. високорисково наркотично вещество хероин, а другата част от която се явява самостоятелна престъпна дейност по държане с цел разпространение на високорискови наркотични вещества коноп, хероин, кокаин и метаамфетамин;

2. за участие в съвместна /задружна/ престъпна дейност ведно с всички останали подсъдими, а именно - като помагач /умишлено е улеснил Н. И. Е./ в съучастие с Б. К. Д. /също като помагач/, с А. Я. Д. /като подбудител и помагач/ и с Н. И. Е. /като извършител/ да е осъществил престъпление по чл. 242 ал.1 пр.1 във вр. чл. 20 ал.4 във вр. с ал.1 вр. чл. 18 ал.1 от НК.

- спрямо Б. К. Д.:

1. за участие в съвместна /задружна/ престъпна дейност ведно с подсъдимите С. Л. К. и А. Я. Д., а именно - като помагач в съучастие със С. Л. К. /като извършител/ и с А. Я. Д. /също като извършител/ умишлено да е улеснил всеки един от тях и с това да е осъществил престъпление по чл. 354а ал.2 изр.2 във вр. с ал.1 пр.3 и пр.5 вр. с чл. 20 ал.4 вр. ал.1 от НК;

2. и за участие в съвместна /задружна/ престъпна дейност ведно с всички останали подсъдими, а именно - като помагач в съучастие със С. Л. К. /също като помагач/, с А. Я. Д. /като подбудител и помагач/ и с Н. И. Е. /като извършител/ да е осъществил престъпление по чл. 242 ал.1 пр.1 във вр. чл. 20 ал.4 във вр. с ал.1 вр. чл. 18 ал.1 от НК.

В хода на първоинстанционното съдебно производство е било постигнато споразумение за решаване на делото с подсъдимия Н. И. Е. и за двете престъпления, за които му е било повдигнато обвинение с обвинителния акт. На основание чл. 384а ал.2 от НПК по това споразумение се е произнесъл съдебен състав на Окръжен съд-Благоевград, различен от състава, разглеждащ образуваното по внесения ОА дело. Така, с определение № 2299 от 21.05.2019 г. на ОС-Благоевград, постановено по НОХД № 273/2019 г. по описа на същия съд, е било одобрено постигнатото между прокурор от ОП-Благоевград и защитника на подсъдимия Н. И. Е. - адв. А. А. - споразумение за решаване на делото, с което подсъдимият Н. И. Е. е признат за виновен в извършването на престъпленията по чл. 354а ал.2 изр. 2 във вр. с ал.1 пр. 3 от НК и по чл. 242 ал.1 пр.1 във вр. чл. 20 ал.2 във вр. с ал.1 вр. чл. 18 ал.1 от НК, за които му е било повдигнато обвинение. За първото от посочените престъпления му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 4 години и глоба в размер на 10 000 лв., а за второто му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 4 години, като на основание чл. 23 ал.1 от НК му е определено и наложено едно общо наказание за двете престъпления – в размер на 4 години лишаване от свобода при първоначален общ режим на изтърпяване. След одобряването на горното споразумение разглеждането на делото е продължило спрямо останалите трима подсъдими.

Впоследствие, на 22.11.2019 г., подсъдимият А. Я. Д. е починал /видно от постъпилото по делото препис извлечение от акт за смърт на лицето – на л. 431, том 2 от първоинст. производство/. Въз основа на този факт и на основание чл. 24 ал.1 т.4 от НПК с определение № 901250 от 29.11.2021 г. Окръжен съд-Благоевград е прекратил наказателното

производство по отношение на този подсъдим. Макар това определение да не е предмет на въззивен контрол в настоящото производство следва да се отбележи, че окръжният съд е следвало да прекрати наказателното производство досежно А. Я. Д. веднага след като по делото е постъпила информация за неговата смърт, а не приблизително две години по-късно.

В резултат на горното процесуално развитие на наказателното производство по отношение на подсъдимите Н. И. Е. и А. Я. Д. с атакуваната присъда окръжният съд се е произнесъл единствено по обвиненията спрямо подсъдимите С. Л. К. и Б. К. Д.. И доколкото подаденият от прокурора при ОП-Благоевград въззивен протест е срещу оправдателните части на присъдата по отношение на подсъдимите К. и Д., а въззивната жалба на защитата на К. е срещу осъдителната част на присъдата спрямо последния, то предметът на настоящата въззивна проверка се явява ограничен във фактическите и правните рамки на обвинението единствено спрямо тези двама подсъдими. Кое то на практика означава, че при въззивното разглеждане на делото фактическите рамки на обвинението, а оттам и на произнасянето на въззивния съд се свеждат:

- до инкриминираните съучастнически действия на подсъдимите К. и Д. /съгласно формулировката на обвиненията срещу тях/, извършени съответно – от подсъдимия К. около 20.07 часа на 28.11.2017 г.; - и от подсъдимия Д. в периода от около 18.23 часа на 27.11.2017 г. до около 15.50 часа на 28.11.2017 г.;

- и до инкриминираната индивидуална престъпна дейност на подсъдимия С. К., извършена до около 17.00 часа на 29.11.2017 г. в с. ***, община ***.

Като инстанция с компетентност да оценява събрания и проверен по делото доказателствен материал въззивният съд направи свой собствен анализ на всички събрани и проверени в хода на първоинстанционното съдебно следствие доказателствени материали, в резултат на който достигна до изложените по-долу изводи относно доказаността на обвиненията спрямо К. и Д. и относно установените по делото релевантни фактически обстоятелства и доказателствените материали, въз основа на които те са установени.

Доколкото обвинителната теза на прокурора за съпричастността на подсъдимите К. и Д. към инкриминираната им съучастническа престъпна дейност /извършената от тях в съучастие помежду, както и в съучастие с осъдения Н. Е. и починалия А. Д./ се гради и поддържа основно на свидетелските показания на разпитаните по делото полицейски служители И. Г., Е. К., Й. Д., А. Б. и С. М. въззивният съд намира за необходимо да обсъди, на първо място, допустимостта на показанията на тези свидетели, а след това и достоверността им.

В своя доказателствен анализ ОС-Благоевград напълно основателно е изключил от решаващите доказателствени източници, като процесуално негодни за установяване на участието на подсъдимите К. и Д. в инкриминираната им съучастническа дейност ведно с А. Д. и Н. Е., показанията на свидетелите Г., К., М., Д. и Б. в частите им, в които се възпроизвеждат самопризнания на Н. Е., дадени по време на проведени с него беседи и извънпроцесуални разговори, за собственото му и на А. Д. участие в извършването на

инкриминираните престъпления. В принципен план този подход на първия съд към оценката на въпросните доказателствени източници напълно се споделя от въззивния съд, като в тази връзка следва да се отбележи следното:

Към показанията на цитираните свидетели, възпроизвеждащи признания на Н. Е., следва да се прибавят и показанията на свидетелите М. Г. и А. А., в които също се обективират признания на осъдения Н. Е.. Принципно недопустимо се явява кредитирането на показанията на полицейските служители, извършили „разузнавателна беседа“ с вече осъдения съучастник Н. Е. /тогава още без процесуално качество, а само като заподозрян/, защото, макар и формално те /полицейските служители/ да могат да бъдат разпитвани в качеството им на свидетели, същите дават информация, която им е станала известна при проведена с осъдения вече съучастник Е. „разузнавателна беседа“ и показанията им обективно заместват негови обяснения и направени самопризнания. Единственият законен /законово определен/ начин да бъдат снети и инкорпорирани самопризнания в рамките на наказателното производство е при даване на обяснения от обвиняемия и при стриктно спазване на разпоредбата на чл.115 НПК. В процесуалния закон е установен стандарт, освен гарантиращ правото на защита на привлеченото към наказателна отговорност лице, но и осигуряващ законосъобразното провеждане на разпита му, като този стандарт не може да бъде заобиколен чрез приобщаване и кредитиране на показанията на свидетелите-полицейски служители, провели и/или присъствали по време на извънпроцесуален разпит (проведен не съгласно императивните разпоредби на НПК) и които на практика възпроизвеждат съдържанието му. В случая независимо, че полицейските служители Г., К., М., Д., Б., Г. и А. формално нямат качество, което да е пречка да вземат участие в наказателното производство като свидетели, разпитът им по отношение на възприети извънпроцесуални признания в рамките на „оперативна беседа“ е недопустим и затова тези показания не могат да бъдат ценени и в случая въз основа на тях не могат да се правят фактически изводи за съпричастността на подсъдимите К. и Д. към инкриминираната им съучастническа престъпна дейност. Липсва процесуална възможност самопризнанието да бъде заместено с показания на възприели го полицейски служители (на които това самопризнание им е станало известно не случайно, а в рамките вече на провеждано разследване на престъпление), тъй като това би довело до заобикаляне на закона и постигане на доказателствени резултати /събиране на обвинителни доказателства/ по ред, различен от посочения в НПК. В тази връзка безспорно следва да бъде правена разлика между показанията на свидетел, който не е ангажиран с разследването на престъплението и непредизвикано /случайно/ е възприел извънсъдебно признание, и показанията на полицейски служители, които са извършвали било то предпроцесуални действия по установяването на престъплението, било то действия в хода на разследването на престъплението и в рамките именно на тези свои действия са предизвикали даването и съответно са възприели самопризнания, направени от задържано в рамките на същото разследване лице. С оглед на това в конкретния случай няма спор, че признанието на Н. Е., направено пред свидетелите Г., К., М., Д., Б., Г. и А., не би могло да се използва като доказателство в настоящия процес срещу подсъдимите К. и Д., тъй като това признание не е

получено в съответствие с императивните изисквания на НПК. Освен това то не е било направено и пред компетентен орган (прокурор, следовател, разследващ полицай или съд). И тъй като НПК предвижда изключването на доказателства, събрани по начин, несъвместим с неговите правила, въпросното признание не може да бъде включено в доказателствата, обосноваващи обвинението срещу К. и Д.. В тази връзка следва да се отбележи, че ефектът от допускането и разрешаването на обсъжданите части от свидетелските показания на полицаите Г., К., М., Д., Б., Г. и А. на практика преследва целта да позволи извънпроцесуалните признания и твърдения на Н. Е. да станат доказателство, заобикаляйки императивната процесуална разпоредба на чл. 105, ал. 2 от НПК, изключваща доказателствени средства, които не са събрани или изготвени при условията и по реда на НПК.

Затова правилна и законосъобразна е позицията на първата съдебна инстанция, обсъждайки доказателствената /не/обезпеченост на обвиненията срещу К. и Д. и приемайки недоказаността на същите, да не кредитира показанията на цитираните свидетели-полицейски служители в частите, с които те възпроизвеждат информация от проведените „извънпроцесуални разговори“ и „оперативни беседи“ с осъдения Н. Е..

Отделен е въпросът, че в обясненията на Н. Е., приобщени по реда на НПК, както и във възпроизведените от свидетелите-полицейски служители Г., К., М., Д., Б. и Г. негови признания не се съдържа никаква уличаваща информация за подсъдимите К. и Д. и в частност за тяхна съпричастност към трафика на процесното наркотично вещество, открито в управлението от Е. автомобил при извършената проверка на ГКПП-Кулата. Затова в случая възпроизведеното от полицейските служители Г., К., М., Д., Б. и Г. признание на Е. не съставлява „оговор“ спрямо подсъдимите К. и Д., доколкото в това негово признание не се съдържат никакви твърдения за съпричастие на подсъдимите К. и Д. в инкриминираната им съучастническа /съвместно със самия Е. и с починалия А. Д./ дейност. Поради което обсъжданите показания на полицейските служители Г., К., М., Д., Б. и Г. не могат да се ползват за проверка на съдържащи се в обясненията на Н. Е. първични доказателства относно участие на подсъдимите К. и Д. в инкриминираната им престъпна дейност. И то, както бе посочено, защото в обясненията на Е. не се съдържат такива първични доказателства.

По повод обсъжданата по-горе проблематика се налага да бъде отбелязано, че единствено в показанията на полицейския служител А. А. се пресъздават изявления на Н. Е., при това откъслечни, направени по време на проведената с него беседа след задържането му на ГКПП-Кулата, според които той е знаел, че А. Д. е придобил транспортираното наркотично вещество предния ден от К.. В случая така пресъздадените от св. А. твърдения на Н. Е. могат да бъдат отнесени към хипотезата на „оговор“ спрямо К..

Но доколкото, предвид гореизложеното, е недопустимо чрез свидетелските показания на разпитвания полицейски служител да се замества липсващо в обясненията на подсъдимия, дадени по реда на НПК, признание за собствената му престъпна дейност, на същото основание и по идентични съображения САС счита за недопустимо заместването чрез

такива свидетелски показания и на липсващи в обясненията на подсъдимия твърдения за съпричастността на другите участници в престъплението, респективно съучастници.

Отделно от това следва да се отчете, че показанията на св. А. А. относно възпроизведените изявления на Е. не се потвърждават от самите обяснения на Е., дадени от него по реда на НПК в качеството на подсъдим. Не се потвърждават дори и от показанията на свидетелите-полицейски служители Г. и Б., за които самият А. твърди, че са били заедно с него, когато той е възприемал въпросните изявления на Е. - в показанията си и Г., и Б. не сочат при разговора им с Е. същият изобщо да е споменавал да знае за някаква връзка на К. с откритото наркотично вещество. Затова в тази хипотеза дори обсъжданите показания на св. А. /в които преразказва заявеното от Е./ да бъдат ползвани /като източник на производни доказателства/ за проверка на първични доказателства, съдържащи се в обясненията на Е., то предвид факта, че те се явяват напълно изолирани, неподкрепени и съответно опровергани от самите обяснения на Е. и от показанията на Г. и Б. САС счита същите за недостоверни, а с това и за негодни да установят участие на подсъдимия К. в инкриминираната престъпна дейност по пренасянето на наркотичното вещество през границата на страната в посока Република Гърция.

Във връзка с гореизложеното относно недопустимостта на показанията на полицейски служители, възпроизвеждащи информация от проведени от тях „оперативни беседи“ и извън процесуални разговори с подсъдими, следва да се подчертае, че цитираните от прокурора в допълнението към въззивния протест решения на ВКС съвсем не легитимират и не утвърждават противното, а напротив – явяват се в подкрепа на застъпеното по-горе и от САС становище. Така например в цитираното от прокурора решение № 25 от 01.02.2018 г. на ВКС по н. д. № 1292/2017 г., III н.о., дословно е прието „...за да обосноват участието на Ш. М. в инкриминираното деяние, долу стоящите инстанции са се позовали на показанията на свидетелите М. С., Г. П. и К. Б., възпроизвеждащи оперативна беседа на първите двама с подсъдимия, както и на протоколите за веществени доказателствени средства (ВДС), получени при експлоатация на специални разузнавателни средства (СРС), в които е документирано същото полицейско действие. Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с подобен подход. Макар принципно разпитът на полицейски служители, присъствали при извършване на определени действия, да е допустим с оглед разпоредбата на чл. 118, ал. 1, т. 3 от НПК, в конкретния случай показанията на посочените лица не е следвало да бъдат ценени от инстанциите по фактите. Оперативната беседа поначало няма характер на доказателствено средство за установяване на правно релевантни факти. Тя притежава само оперативна стойност за разработване на следствени версии. ....Тъй като беседата е осъществена преди привличането му като обвиняем, Н. Х. не е могъл да се ползва от правата, предвидени в чл. 55 НПК, поради което на нея не е присъствал защитник, а подсъдимият не е могъл да направи информиран избор дали да даде обяснения, които могат да се използват в негова вреда в рамките на наказателния процес. По този начин е бил заобиколен правният ред за разпит на обвиняемия, поради което показанията на посочените свидетели не биха могли

да се ползват при постановяване на осъдителна присъда. “ Идентично е становището на ВКС и в друго цитирано от прокурора решение - № 109 от 13.09.2021 г. на ВКС по н.д. № 286/2021 г., III н.о., в което е прието „ ....Напълно се споделя становището на съдебните инстанции да не кредитират данните от разпитите им /на полицейските служители/, в частите, с които те възпроизвеждат информацията от проведените „оперативни беседи“ с двама от подсъдимите. Това становище е в пълно съответствие със закона и съдебната практика. Подсъдимите Я. и К. са направили извънпроцесуални признания, след като са били задържани, но преди да бъдат привлечени в качеството им на обвиняеми. Това е ограничило правото им да се представляват от защитници, както и да вземат информирано решение дали да дават обяснения, които могат да бъдат използвани в тяхна вреда. От значение е също така да се посочи, че в хода на съдебното производство двамата подсъдими дават обяснения, в които отричат всякаква съпричастност към инкриминираните им обвинения. Ето защо в случая данните от оперативните беседи не могат да се ползват при постановяване на осъдителна присъда, тъй като противното би довело до заобикаляне на закона. “

Застъпваната и от настоящия състав на САС принципна позиция, че е недопустим разпитът на полицейски служители по отношение на казаното и заявеното пред тях от страна на подсъдими при задържането им и че тези показания на полицейските служители, с които се възпроизвеждат признания на подсъдими, не могат да бъдат ценени като годни доказателствени средства, освен от посочените по-горе решения на ВКС е наложена и утвърдена и от много други решения, сред които - решение на ЕСПЧ по делото „Д. М. срещу България“; решение № 390 от 30.10.2013 г. по н.д. № 1197/2013 г., на III н.о. на ВКС; решение № 290 от 04.01.2016 г. по н.д. № 965/2016 г., II н.о. на ВКС; решение № 42 от 20.03.2018 г. по н.д. № 25/2018 г., II н.о. на ВКС. В този смисъл посоченото в протеста решение № 486/10.03.2015 г. по н.д. № 1406/14 г. на ВКС, I НО се явява изолирана практика на ВКС, която в течение на времето не е била затвърдена и дори е отречена.

Правилно и законосъобразно окръжният съд е изключил от ценените доказателствени средства и онези части от показанията на цитираните полицейски служители, в които съпричастността на К. и Д. към инкриминираните им престъпления се основава на оперативни данни /оперативна информация/.

Анализирайки съдържателя се в показанията на цитираните свидетели-полицейски служители оперативна информация, неподкрепена от конкретни годни доказателства, въззивният съд заема становище, че тази информация не може да бъде третирана и приемана като доказателство по смисъла на НПК. Съгласно доктрината /становище на академик С. П., „Наказателен процес на НРБ“, Издателство „Наука и изкуство“ - 1979 г., страница 366; становище на професор Ч. в монографията „Досъдебно производство по НПК“, издателство „Сиела“ АД – 2013 г., страница 499/ не могат да бъдат разглеждани като доказателства неопределените факти, каквито са слуховете, мълвата и анонимните донесения, които, макар да се явяват факти на обективната реалност, категорично не могат да послужат като доказателство в наказателния процес, защото не са, а и не могат да се индивидуализират

нито по време, нито по място. С оглед на това настоящият състав прима, че формирането на убеждението на решаващите органи въз основа на слухове, мълви и донесения, „облечени във формата на оперативна информация“, е правно нетърпимо, доколкото тези източници на информация и тази информация категорично не съставлява доказателство по смисъла на НПК.

В случая анонимната оперативна информация, на която се позовават полицейските служители И. Г. /л.315-гърба в т.1 от първоинст. дело/, Е. К. /л. 333 в т.2 от първоинст. дело/, Й. Д. /л. 335 в т.2 от първоинст. дело/, А. Б. /л.337-гърба, л. 338 и л. 339 в т.2 от първоинст. дело/ и С. М. /л. 447-гърба в т.2 от първоинст. дело/, за да твърдят съпричастност на К. и Д. към инкриминираната им съвместна престъпна дейност, категорично не представлява доказателство по смисъла на чл. 104 от НПК, тъй като макар по естеството си да е фактическа данна, свързана с обстоятелствата по делото, тя не е установена по реда, предвиден в НПК.

Негодността на оперативната информация като доказателство, респ. като доказателствено средство, въз основа което да се основава осъдителна присъда, е прогласявана в множество решения на ВКС, сред които могат да се посочат решение № 144 от 16.06.2016 г. по н.д. № 461/2016 г., III н.о. на ВКС – „присъдата не може да почива върху възпроизведена от свидетелите оперативна информация, доколкото нейният източник остава неизвестен и поради това е невъзможно извършването на проверка относно надеждността ѝ“; решение № 174 от 29.03.2021 г. по н.д. № 659/2020 г., на III н.о. на ВКС – „.....възпроизвеждат придобита от същия свидетел оперативна информация, която не представлява годно доказателство по смисъла на НПК..... Оперативната информация, получена от свидетел по делото, не представлява годно доказателство и в процесуален план не може да послужи като доказателствена основа за фактически изводи по съществото на обвинението.“; решение № 132 от 08.03.2010 г. по н.д. № 650/2009 г., II н.о. на ВКС – „.....става дума за оперативна информация, която сама по себе си не е доказателствен източник. За да бъде същата потвърдена, е необходимо да бъдат събрани доказателства по реда и със средствата на НПК, каквито са изискванията на чл. 13, ал. 2, чл. 105 и чл. 106 НПК.“; решение № 25 от 16.06.2021 г. по н.д. № 1019/2020 г., I н.о. на ВКС - „С основание - в останалата част показанията на този свидетел не са били кредитирани, доколкото са съдържали непроверима оперативна информация, която не е намерила опора в останалите доказателствени източници.“; решение № 60202 от 04.05.2022 г. по н.д. № 728/2021 г., III н.о. на ВКС - „По отношение на показанията на свидетелите - полицейски служители от "Вътрешна сигурност" - МВР за разработката им въз основа на оперативна информация за ....., този доказателствен източник не може да допринесе за изводи в претендираната от обвинението насока, защото възпроизвежда информация с неизвестен и недостъпен източник.“ На фона на застъпеното във всички тези решения на ВКС схващане за невъзможността непотвърдената оперативна информация да бъде годно доказателство, респ. доказателствено средство в наказателния процес САС счита, че поддържаната в цитираното от представителя на САП решение № 14 от 15.05.2020 г. по н.д. № 1123/2019 г. на 1-во НО на ВКС теза за

възможността и необходимостта оперативните работници да бъдат разпитвани за факти и обстоятелства, които са узнали в резултат на използвани от тях специфични за криминалистите способности и средства за добиване на информация за извършителите на престъпните деяния, е изолирана, неутвърдена и незащитима. Възприемането на тази теза би означавало на практика в наказателния процес да получи легитимност чрез свидетелски показания анонимна, непроверена и непотвърдена информация, каквато е оперативната.

Ако в случая въпросната оперативна информация е била установена и потвърдена чрез предвидени в процесуалния закон доказателствени средства /например показания на свидетели-очевидци или ВДС/, респективно чрез допустими от същия този закон способности на доказване /например разпити на свидетели-очевидци или СРС/, то тогава тя на общо основание можеше да бъде преценявана от съда като доказателство. Тази анонимна оперативна информация обаче не е установена и потвърдена по изискуемия процесуален ред и способности, поради което въз основа на нея не могат да се правят фактически изводи и в частност такива, че подсъдимите К. и Д. са съпричастни към намереното в управлявания от Н. Е. автомобил наркотично вещество. А предвид анонимността и неопределеността на подадената информация за съпричастността на подсъдимите К. и Д. към подготвяния трафик на наркотичното вещество, открито на ГКПП-Кулата в управлявания от Е. автомобил, практически остава невъзможно за съда да провери източника на въпросната информация, начина на получаването /придобиването/ ѝ, достоверността ѝ относно знанието и осведомеността на подсъдимите К. и Д. за подготвяния трафик на наркотичното вещество в Гърция, за неговото осъществяване и в частност относно нахождението на това наркотично вещество в автомобила, управляван от Н. Е., както и изобщо относно тяхното участие в цялата тази дейност.

В случая достоверността на получената оперативна информация за нахождението на наркотичното вещество в управлявания от Н. Е. автомобил се установява и потвърждава от самия факт на откриването на наркотичното вещество в този автомобил при извършеното следствено действие след спирането на автомобила на ГКПП – Кулата. Но същевременно достоверността ѝ относно знанието и осведомеността на К. и Д. за така организираното пренасяне на наркотичното вещество през границата в посока Гърция; относно знанието им, че във въпросния автомобил има укрита такова вещество; както и относно тяхното участие в тази дейност не се установява и потвърждава от никакви доказателства.

Изцяло на непроверена и непотвърдена по изискуемия процесуален ред оперативна информация се основава и твърдението на св. А. Б., че на процесната дата е щяло да бъде предадено наркотично вещество пред или около хотел „****“ в с. *** – „Ние получихме информацията, че ще бъде предадено наркотично вещество....“ /л. 333 в т.2 от първоинст. дело/. На оперативна информация и на предположения се базира и заявеното от св. Й. Д., че съдържанието на найлоновата торбичка, респ. на пакета, който е бил прехвърлен от лекия автомобил Ауди А4 със старозагорска регистрация в лекия автомобил „Фолксваген Туарег“, е именно наркотичното вещество хероин, което е трябвало да се пренесе през границата – „Ние предполагахме, че това е потвърждение на оперативната информация за количеството

хероин, който трябва да се прекара през границата“ /л. 337-гърба от първоинст. дело/. Предвид гореизложеното въззивният съд не кредитира тези твърдения като годни доказателства, респ. доказателствени средства.

Не са доказателства в наказателния процес и личните схващания, усещания, преценки и мнения на свидетелите за обективни факти от действителността и за настъпили събития, интересувачи процеса. Затова от годните доказателства по делото следва да бъдат изключени и заявените от свидетелите лични преценки, усещания и мнения относно конкретни факти. Такива например се явяват показанията на св. А. Б., в които твърди, че възприетият от него лек автомобил, който на 28.11.2017 г. малко след 20.00 часа паркирал пред хотел „***“, находящ се край с. ***, община ***, бил управляван от С. К.. В тези свои показания /на л.338 гърба от първоинст. дело/ св. Б. основава твърдението си, че въпросният автомобил е бил управлявал именно от подсъдимия К. на собственото си мнение и преценка – „...по мое мнение е управляван от С. К.“. Такива се явяват и твърденията на св. И. Г., че когато е провеждал беседата с Н. Е. се усещало, че познава лицата от района на Петрич /визирайки подсъдимите К. и Д./, както и че си личало, че той познава тези лица, но че това е било негово /на свидетеля/ вътрешно убеждение – „...усещаше се, че познава лицата....личеше си, че познава лицата....това е мое вътрешно убеждение..“ /л. 316 в т.1 от първоинст. дело/. На същото основание нямат характеристиката на доказателства в наказателния процес и прочетените показания на св. Д. Д. от ДП, дадени пред съдия по протокол от 29.11.2017 г., в частта им относно твърденията му, че след последното му пътуване до гр.Солун на 28.11.2017 г. късния следобед заедно с А. Д. той бил вече сигурен, че А. Д. носи пари от наркотици. Като според самия свидетел тази му субективна увереност почива на съждението му, че няма от какво да са тези много пари. В случая св. Д. обективира в показанията си свой извод, който обаче не почива на конкретно възприети от него факти и обстоятелства, а на субективната му преценка на факта, че А. Д. отново се върнал с плик с пари.

Така, основавайки се на горните разбирания за невъзможността да бъдат ползвани като доказателства/доказателствени средства показанията на полицейските служители, с които се възпроизвеждат признания на подсъдими; оперативната информация; и личните мнения, усещания и преценки на свидетелите и същевременно анализирайки относимостта и достоверността на всички събрани и проверени в хода на първоинстанционното съдебно следствие процесуално годни доказателствени материали, въззивната инстанция счита за недоказани по несъмнен и категоричен начин, чрез законоустановени доказателствени средства и способности за доказване, инкриминираните в обвинителния акт фактически твърдения за участието на подсъдимите С. К. и Б. Д. в организацията и осъществяването на пренасянето през държавната граница на страната на територията на Република Гърция на високорисковото наркотично вещество хероин, което било открито при проверката на ГКПП-Кулата в управлението от Н. И. Е. лек автомобил марка „Фолксваген“ модел „Туарег“ с рег. № ***.

В частност този решаващ извод на въззивната инстанция се отнася, на първо място, за

инкриминираните на стр.4 в ОА факти, че при проведения на 27.11.2017 г около 18.23 часа от страна на А. Д. телефонен разговор с подсъдимия Б. Д., по време на който му съобщил, че следващия ден ще дойде да ги види /него и К./, същият /А. Д./ чрез този разговор бил дал достатъчно ясен за двамата знак за причината на посещението му, а именно – в изпълнение на предварително направената между тях уговорка за трафик на дрога с цел разпространение; както че при този разговор Б. Д. разбрал за какво иде реч и отговорил положително на А. Д..

От отразеното в протоколите за ВДС текстово възпроизвеждане на съдържанието на ВДС, получени при използването на СРС спрямо А. Д. и Б. Д., единствено се установява факта на така проведения между двамата разговор, но не и твърдяната от прокурора причина за планираното посещение на А. Д., а именно – в изпълнение на предварително направена между А. Д., Б. Д. и С. К. уговорка за трафик на дрога с цел разпространение. Относно смисъла на този разговор държавното обвинение счита, че в него се съдържа достатъчно ясен за подсъдимите Д. и К. знак, че действителната причина за предстоящото посещение на А. Д. е в изпълнение на предварително направената между тях уговорка за трафик на дрога с цел разпространение. Не се сочи обаче къде точно в разговора е вложен и „скрит“ този ясен знак и на базата на какво /знание, обективни факти и т.н./ този знак е разчетен тъкмо в предложения от прокурора смисъл. При липсата на конкретни обективни данни и факти, които да дадат насока за тълкуване и разчитане на действителното съдържание на проведения между А. Д. и Б. Д. разговор, изводите за съдържащ се в тях знак в предложения от прокурора смисъл се основават на практика на някакви негови /на прокурора/ интуиции, предположения и други субективни преценки. Които обаче категорично не са доказателства в наказателния процес и въз основа на тях не могат да се установяват фактически положения.

Недоказани по несъмнен и категоричен начин, чрез законоустановени доказателствени средства и способности на доказване, се явяват и следващите инкриминирани в обвинителния акт /на стр.5/ фактически твърдения, касаещи претендираната съвместна престъпна дейност на подсъдимите К. и Д., че *същата вечер /на 27.11.2017 г./ Д. отишъл до С. К. в с. *** и му предал, че на другия ден ще трябва да се срещнат с А. Д. по въпроса, за който са говорили с него по-рано, а именно – да му подготвят и предадат хероин, който да бъде пренесен през границата на страната с Република Гърция на по-следващия ден /на 29.11.2017 г./*. По делото липсват конкретни доказателства, установяващи провеждането на такъв разговор между Д. и К., на който да са били обсъждани горните въпроси. От данните по делото не става и ясно въз основа на кои доказателствени източници представителят на държавното обвинение е приел за осъществени /настъпили/ тези факти.

На следващо място, горният решаващ извод на въззивния съд /за недоказаност по несъмнен и категоричен начин чрез законоустановени доказателствени средства и способности за доказване/ се отнася и за инкриминираните на стр.6 в ОА факти, че *на 28.11.2017 г. около и след 15.30 часа при проведена в района на бензиностанция „Петрол“ в с. ***, община *** среща между Б. Д., С. К. и А. Д. били уточнени всички съществени въпроси относно*

извършването на планирания за следващия ден трафик на наркотици през границата, а именно – какво количество хероин следва да се подготви; как да се опакова, за да може да се укрие в пригодения тайник и къде да се предаде от С. К. на А. Д., по кое време – същата вечер или през нощта да бъде предадено веществото, което А. Д. от своя страна да предаде на лицето, което е уговорил да го пренесе през границата с Република Гърция /Н.Е./; каква е цената на наркотика; кога следва да се пренесе в посока Гърция; че когато същата вечер се прибере от срещата си в Гърция по повод планирания трафик на drogата А. Д. ще позвъни на С. К., който междувременно следвало да опакова и да му донесе уговореното количество и качество хероин.

От събраните по делото годни доказателства и доказателствени средства, добити чрез законоустановени способности на доказване, в действителност се установява, че на 28.11.2017 г. около и след 15.30 часа в района на бензиностанция „Петрол“ с. ***, община *** се е провела среща между А. Д. и подсъдимите С. К. и Б. Д.. Същевременно обаче липсват каквито и да са доказателства предмет на проведения разговор между тримата да са били именно въпроси относно извършване на планиран за следващия ден трафик на наркотици през границата и касаещи описаните по-горе обстоятелства, въведени от прокурора в ОА. В частност отсъстват доказателства при така проведената среща между тримата да са били обсъждани обстоятелствата *„каково количество хероин следва да се подготви; как да се опакова, за да може да се укрие в пригодения тайник и къде да се предаде от С. К. на А. Д., по кое време – същата вечер или през нощта да бъде предадено веществото, което А. Д. от своя страна да предаде на лицето, което е уговорил да го пренесе през границата с Република Гърция /Н.Е./; каква е цената на наркотика; кога следва да се пренесе в посока Гърция; че когато същата вечер се прибере от срещата си в Гърция по повод планирания трафик на drogата А. Д. ще позвъни на С. К., който междувременно следвало да опакова и да му донесе уговореното количество и качество хероин“*. В тази връзка следва да се отчете, че доказателства за така твърдяните в ОА факти не се съдържат в приобщените ВДС, получени при използването на СРС по отношение на А. Д., С. К. и Б. Д.. От текстовото възпроизвеждане на съдържанието на изготвените ВДС /съгласно съставените протоколи/ единствено се установява, че след въпросната среща на бензиностанция „Петрол“ с. *** по-късно същия ден, на датата 28.11.2017 г., са осъществени телефонни позвънявания и са били проведени кратки разговори между А. Д. и С. К., съответно в 18.43 часа и в 20.05 часа. Но от факта на тези две позвънявания и от съдържанието и естеството на самите разговори не могат да се направят еднозначни и недвусмислени фактически изводи относно характера на въпросите, които са били обсъждани при срещата на бензиностанцията, и по-конкретно, че на тази среща са били обсъждани въпроси, касаещи именно описаните по-горе обстоятелства, инкриминирани в ОА.

Конкретни доказателства за така инкриминираните обстоятелства не се съдържат и в показанията на св. Д. Д., който към момента на въпросната среща е возил А. Д.. Св. Д. не е присъствал на самата среща и затова е напълно логично да няма знания за естеството на проведения разговор, още повече, че и самият А. Д. не е споделял с него темата на разговора

му с Д. и К.. Въззивният съд счита също така, че макар от прочетените показания на св. Д. Д., дадени от него на ДП пред съдия /л.л.10-16 в т.5 от ДП/, да се установяват обстоятелствата, че *когато на 28.11.2017 г. около 15.30 часа А. Д. пристигнал на бензиностанцията „Петрол“ в с. ***, за да се срещне с подсъдимите К. и Д., при излизането си от автомобила, в който го возел св. Д. Д., той взел със себе си голяма сума пари в евро, поставени в плик /чантичка/, и че след приключването на срещата, когато той се върнал в автомобила при св. Д. Д., на последния му направило впечатление, че А. Д. не носел в себе си плика с парите*, тези обстоятелства сами по себе си, а дори и преценени във взаимовръзка с факта на проведените по-късно през деня разговори между А. Д. и К., не могат с категоричност да обосноват несъмнен еднозначен фактически извод, че на проведената среща са били разисквани именно въпроси, касаещи инкриминирания трафик на процесното наркотично вещество през границата на страната в посока Гърция. Освен това цитираните показания на св. Д. не установяват обстоятелствата на кого точно са били дадени „липсващите пари“, какъв е бил техният размер /какъв е бил размерът на паричната сума/, с каква цел са били дадени тези „липсващи“ пари и в частност, че са били дадени за заплащане на наркотично вещество.

Същевременно нито от ОА, нито от въззивния протест, нито от извършения от участвалите по делото прокурори в първоинстанционното и въззивното производство доказателствен анализ не става ясно въз основа на кои точно доказателствени източници и доказателства държавното обвинение приема, че на описаната среща на 28.11.2017 г. около и след 15.30 часа на бензиностанцията „Петрол“ с. ***, община *** между А. Д., С. К. и Б. Д. са обсъждани твърдяните обстоятелства относно извършването на планиран от тях за следващия ден трафик на високорисково наркотично вещество хероин през границата на страната на територията на Република Гърция. По мнение на настоящия състав настъпването /съществуването/ на така инкриминираните факти относно съдържанието на проведения на тази среща разговор и естеството на обсъжданите на срещата обстоятелства се основава единствено на доказателствено необезпечени субективни преценки, догадки и предположения на прокурора, на каквито обаче не може да се гради нито обвинителна теза, нито пък още повече осъдителна присъда.

Въззивния съд намира недоказаност по несъмнен и категоричен начин чрез законоустановени доказателствени средства и способности на доказване и на инкриминираните на стр.7 в ОА факти, че *на 28.11.2017 г. около и след 20.05 часа в близост до хотел „***“ край с. ***, община *** подсъдимият С. К. предал на А. Д. уговореното по-рано между тях наркотично вещество – 4 пакета хероин с общо бруто тегло 2.018 кг., опаковани с кафяво тиксо и поставени в полиетиленова чанта, след което А. Д. излязъл от автомобила на К., носейки полиетиленовата чанта /в която се намирали 4-те опаковани с кафяво тиксо пакети с хероин, подготвени от С. К. съгласно уговорката им/, която оставил в багажника на лекия си автомобил*.

От показанията на св. Д. Д. се установява, че действително вечерта на 28.11.2017 г. около 20.00 часа той и возеният от него А. Д. са се намирали в ресторанта на хотел „***“ в близост

до с. ***, община ***, в който се били настанили да пренощуват; че по това време телефонът на А. Д. е звъннал два пъти и той е провел два кратки телефонни разговора, като след втория разговор е излязъл от ресторанта навън и пред хотела се приближил до автомобил, който току що бил пристигнал; и че се бавил навън около 20 минути, след което се върнал обратно в ресторанта при него /при св. Д. Д./.

От друга страна, от показанията на полицейските служители Й. Д. и А. Б., които се явяват годни доказателствени средства, се установява, че по това време /на 28.11.2017 г около 20.00 часа/ в изпълнение на поставена им задача те са били заели позиция в близост до въпросния хотел /на около 200-300 метра от паркинга/, тъй като са били получили от св.И. Г. информация, че същата вечер пред или около хотел „****“ в с. *** се очаква бъде предадено наркотично вещество и по-конкретно, че се очаква на място да пристигне С. К., който да предаде наркотични вещества на А. Д., за когото имали данни, че се е настанил в хотела. От процесуално годната част на показанията на свидетелите Д. и А. се установява също, че около 20.20 часа разпознато от тях като А. Д. лице излязло от сградата на хотела и се качило в пристигналия пред входа на хотела автомобил Ауди А4 със софийска регистрация – ***, след което този автомобил продължил движението и се насочил към друг автомобил марка Ауди А4 със старозагорска регистрация – ***, находящ се на паркинга на хотела; както и че след известно време А. Д. излязъл от автомобила със софийската регистрация, държейки полиетиленова торбичка/пакет, която/който поставил в багажника на автомобила Ауди А4 със старозагорската регистрация и се прибрал обратно в хотела, а автомобилът Ауди А4 със софийска регистрация потеглил в неизвестна посока.

Същевременно обаче въззивният съд счита, че от процесуално годните части на показанията на Д. и А. не се установява с необходимата степен на убедителност, несъмненост и категоричност, че визираният от тях л.а. Ауди А4 със софийска регистрация /***/, пристигнал пред входа на хотел „****“ на 28.11.2017 г. след 20.00 часа, е бил управляван именно от подсъдимия С. К. и че по същото време именно С. К. е предал на А. Д. процесното наркотично вещество хероин, което впоследствие било открито при проверката на ГКПП-Кулата в управлявания от Н. Е. лек автомобил „Фолксваген Туарег“.

На първо място, както правилно е отбелязал и окръжният съд, от данните по делото е видно, че продължилата кратко време среща между А. Д. и водача на посочения лек автомобил със софийска регистрация, се е състояла в тъмната част на денонощието, доколкото на нашата географска ширина на датата 28 ноември около 20.20-20.30 часа слънцето отдавна е залязло и е тъмно, като отделно от това данните по делото /протокол № 25 от 07.03.2018 г. на видео-техническата експертиза на л.л. 28-45 в т.2 от ДП/ сочат, че по това време пътят и паркингът пред хотела не са били много добре осветени, като това се потвърждава и от показанията на св. Д. /л. 335-гърба от първоинст. дело/ - „имаше слабо осветление“. На следващо място, както отново правилно е отчетено от първия съд, по собствените твърдения на Д. и Б. те не са се намирали в непосредствена близост до входа на хотела, респ. до паркинга му, доколкото по думите на Д. са били на около 200-300 метра от паркинга и са се били скрили преди хотела в едно като малко странично пътче и оттам наблюдавали /л.л. 336-337 от

първоинст. дело/, а според Б. служебният им автомобил, от който по принцип са наблюдавали, бил на разстояние „през две улици“ /л. 338 – гърба от първоинст. дело/. Като в случая само тези два фактора – естествената тъмнина и липсата на достатъчно осветеност в района на хотела, наблюдаван от свидетелите Д. и Б.; както и сравнително голямото разстояние, от което тези свидетели са наблюдавали района пред и около хотела /паркинга/ - са напълно достатъчни за настоящия състав да постави под сериозно съмнение възможността те да са могли с подробности и в детайли обективно и достоверно да възприемат наблюдаваната от тях околна среда, хора и предмети. Към тези фактори следва да бъде добавено и твърдяното от самите свидетели Д. и Б. обстоятелство, че водачът на пристигналия автомобил Ауди А4 със софийска регистрация не е слизал от същия, което априори означава, че те са го наблюдавали през стъклата на автомобила. А при липсата на достатъчно светлина и осветеност на мястото и при сравнителната отдалеченост на свидетелите от въпросния автомобил значително се намалява възможността за обективното и достоверно възприемане на самия водач на автомобила през стъклата на същия. Следва да се добави и отчете и факта, също надлежно констатиран от окръжния съд, че по думите на самите свидетели Д. и Б. преди това те не са били виждали подсъдимия К. на живо, а са го били виждали само на снимка. Поради което този факт, преценен във взаимовръзка с гореобсъдените фактори, налага извода, че в конкретната обстановка и при конкретните обстоятелства свидетелите Д. и Б. не са имали възможност да извършат прецизна, обективна и достоверна идентификация на лицето, управлявало пристигналия пред хотела автомобил Ауди А4 със софийска регистрация.

Предвид така изложеното правилно се явява решението на първоинстанционния съд да не приеме с доверие и да не кредитира твърденията на тези свидетели, че въпросната вечер процесният лек автомобил „Ауди А4“ със софийска регистрация е бил управляван именно от С. К.. Като тук следва да се подчертае, че твърденията на свидетелите Д. и Б., че посоченият автомобил е бил управляван тъкмо от подсъдимия К., на практика представляват изводи, основаващи се на тяхна оценъчна дейност и на техни субективни преценки, извършени въз основа на други известни им факти, а не на собствените им визуални възприятия за личността/самоличността на водача на автомобила. Така, във връзка с идентифицирането на С. К. като водач на пристигналия пред хотел „***“ лек автомобил „Ауди А4“ със софийска регистрация в показанията си свидетелите Д. и Б. излагат следните твърдения: - св. Д. заявява „Преди да тръгнем по задача началника ни запозна как изглеждат, с имената, какви автомобили евентуално може да ползват“; „Показват ни снимки на лицата – на тези, които споменах, на А. Д., С. К. и от документите за самоличност, и операционните системи“ /л.334 – гърба от първоинст. дело/; „Дойде С. К. с автомобил със софийска регистрация Ауди А4 тъмен на цвят. Такава беше оперативната информация“ /л. 335 от първоинст. дело/; - а св. Б. заявява „.....предварително бяхме получили информация, че се очаква на място да пристигне С. К., който да даде наркотични вещества на А. Д.....“; „Малко след 20.00 часа.....се зададе автомобил Ауди А4.....това е автомобила, който по предварителни данни знаем, че се ползва от С. К.“ /л.338 от първоинст. дело/; „Виждам автомобила на С. К., който по мое мнение е управляван от С. К.“ /л.338- гърба от първоинст.

дело/. От тези цитирани показания на Д. и Б. става ясно, че те сочат подсъдимия С. К. като водач на пристигналия пред хотела лек автомобил със софийска регистрация не защото непосредствено са го видели, възприели и разпознали, макар показанията им да създават привидното впечатление, че са го възприели /видели/ и разпознали, а защото са разполагали с оперативна информация, че с въпросния автомобил пред хотела ще пристигне именно С. К.. Така, изхождайки именно от тази информация и без непосредствено да са успели да възприемат визуално в достатъчна степен водача на този автомобил, Д. и Б. на практика правят изводи и заключения, че пристигналият автомобил със софийска регистрация е бил управляван тъкмо от К. и че именно с него се е срещнал А. Д.. Тук следва отново да се напомним, че оперативната информация, на базата на която свидетелите Д. и Б. са заключили, че пристигналият пред хотела е С. К., не е доказателство в наказателния процес. Като тази оперативна информация не е подкрепена от никакви конкретни доказателства. Обективно тя не се потвърждава и от показанията на самите Д. и Б., доколкото твърденията им, че в автомобила е бил именно К. се основават не на собствените им възприятия, а точно на тази информация и на изградената въз основа на нея тяхна субективна преценка, че вътре е бил той. Затова в случая твърденията на свидетелите Д. и Б., че именно К. е бил в автомобила със софийската регистрация, се базират единствено на техни преценки, мнения и заключения. Но както бе отбелязано по-горе, изводите, субективните преценки и убеждения, личните мнения и схващанията на свидетелите за конкретни факти от обективната действителност нямат доказателствена стойност в наказателния процес и затова въз основа на тях е недопустимо да се установяват фактически положения /решение № 281 от 04.06.2013 г. по н.д. № 791/2013 г., н.о. на ВКС/. Затова коментираната субективна преценка на свидетелите Д. и Б. /че в автомобила е било С. К./ е необвързваща за съда, доколкото същата сочи на техни изводи и оценка на факти, а не на възпроизвеждане на факти, каквато е същността на свидетелските показания /решение № 112 от 18.07.2013 г. по н.д. № 2316/2012 г., III н. о. на ВКС/. В тази връзка следва да се подчертае, че със свидетелски показания не могат да се изясняват факти, които не са възприети от свидетелите. Съгласно нормата на чл. 117 от НПК с показанията се установяват единствено факти, възприети от свидетеля и допринасящи за разкриване на обективната истина. Следователно свидетелите могат да дават показания единствено за релевантните обстоятелства от обективната действителност, които са възприели, но не и да правят изводи и да осъществяват аналитична дейност, която процесуалният закон възлага на органите, осъществяващи функцията по ръководство и решаване в наказателния процес /решение № 60116 от 13.09.2021 г. по н. д. № 461/2021 г., II н.о. на ВКС/.

Присъствието на подсъдимия С. К. в пристигналия пред хотел „****“ на 28.11.2017 г. около 20.20 часа лек автомобил Ауди А4 с рег. № *** не се установява и от заключението на видео-техническата експертиза по протокол № 25/07.03.2018 г. /на л.л. 28-45 в т.2 от ДП/, доколкото съдържанието и качеството на изследваните кадри не позволяват разпознаване на лицата, намиращи се в автомобилите.

Данните за регистрацията на въпросния автомобил също не позволяват да бъде направен

еднозначен и недвусмислен извод, че на инкриминираните дата, час и място този автомобил е бил ползван и управляван точно от С. К.. Установява се, че автомобилът Ауди А4 с рег. № *** е бил собственост на С. Г. Н. /съгласно справка на л. 162 в т.5 от ДП/, като същевременно липсват каквито и да са други достоверни обективни данни, които да свързват С. К. с управлението на този автомобил на инкриминираните време и място. Соченото в допълнението към протеста обстоятелство, че на 28.11.2017 г. - 29.11.2017 г. автомобил с рег. № *** се е намирал на територията на община *** и община Сандански /съгласно получената подробна справка от АПИ за засечени множество контролни точки за контрол на трафика в област Благоевград и изготвения доклад за анализ на същата информация/ също не е от естество да обоснове единствено възможен извод, че на процесните дата, час и място този автомобил е бил управляван точно от С. К.. Това, че в посочения период от време въпросният автомобил се е движил на територията на община *** и община Сандански не влече след себе си диалектическа закономерност, че на инкриминираните дата, час и място е бил управляван от К..

От процесуално годните части от показанията на свидетелите Д. и Б. не се установява с необходимата степен на убедителност, категоричност и достоверност и обстоятелството, че при срещата си с водача на пристигналия пред хотела автомобил Ауди А4 със софийска регистрация А. Д. е получил и съответно е взел със себе си четирите пакета с инкриминираното наркотично вещество хероин.

И тук като фактори за определяне достоверността на тази част от показанията на Д. и Б. се явяват естествената тъмнина и липсата на достатъчно осветеност в района на хотела, наблюдаван от свидетелите; както и сравнително голямото разстояние, от което тези свидетели са наблюдавали района пред и около хотела /паркинга/. Сами по себе си тези неблагоприятни за видимостта, за зрителните способности на човека и за извършването на ефективно наблюдение обстоятелства са напълно достатъчни въззивният състав да постави под сериозно съмнение възможността свидетелите да са могли в детайли обективно и достоверно да възприемат наблюдаваната от тях околна среда и в частност какви точно предмети е носил в себе си А. Д.. В противовес на горните, по естеството си неблагоприятни, фактори нелогично и недостоверно се явява твърдението на Й. Д., че е видял А. Д. да носи пакет в найлонова чанта /л.334 от първоинст. произв./. Липсва логично обяснение как в тъмнината и то от толкова далечно разстояние Д. е успял да забележи, че слизайки от автомобила със софийска регистрация, А. Д. е носил в найлоновата чанта тъкмо пакет, а не нещо друго. Следва да се отчете също, че по-нататък в показанията си св. Д. неизменно говори единствено и само за пакет. На този фон проличава и явното несъответствие между показанията на Д. и Б. относно носения от А. Д. предмет след слизането му от автомобила със софийската регистрация – докато Д. акцентира в показанията си, че А. Д. е носел пакет и го е сложил в багажника на автомобила със старозагорската регистрация, то Б. неизменно твърди, че А. Д. е носел полиетиленова торбичка. Отделен е въпросът, че сами по себе си твърденията на Д. и Б. за носен от А. Д. след слизането му от автомобила Ауди А4 със софийска регистрация багаж – било то пакет,

било то полиетиленова торбичка – не съдържат и не дават никаква информация какво точно е представлявал въпросния багаж, респективно какво се е съдържало в пакета/торбичката. Т.е., липсват доказателства при слизането си от автомобила със софийска регистрация А. Д. да е взел със себе си, да е носел и съответно да е оставил в автомобила със старозагорска регистрация тъкмо четирите инкриминирани пакета с хероин. При наличната доказателствена съвкупност тези факти могат единствено да се предполагат, но предположението не е достатъчно за обосноваване на осъдителна присъда.

В случая обвинителната теза се основава на твърдението /факта/, че взетия от А. Д. при пребиваването му в автомобила Ауди А4 със софийска регистрация багаж в полиетиленова чанта, оставен впоследствие в автомобила Ауди А4 със старозагорска регистрация, представлява /съдържа/ всъщност 4-те пакета хероин, открити впоследствие в пригодения тайник в акумулатора на управлявания от Н. Е. автомобил „Фолксваген Туарег“. Тази фактическа конструкция на обвинението на практика се основава на предприет от прокурора „обратен“ път на доказване на твърдяната верига от факти, а именно – от безспорно установеният последен факт от веригата „че при проверката на ГКПП-Кулата в тайника на управлявания от Н. Е. автомобил е открито високорисково наркотично вещество хероин в четири пакета“, както и от предшестващият го, също безспорно установен, факт, „че тези четири пакета са били поставени в тайника на автомобила „Фолксваген Туарег“ от А. Д. и Н. Е.“ да се обоснове и установи факта, че преди това тези четири пакета са били донесени на А. Д. тъкмо от подсъдимия С. К. на срещата им пред хотел „***“ на 28.11.2017 г. около и след 20.20 часа и че при слизането си от автомобила Ауди А4 със софийска регистрация А. Д. е носел в себе си точно тези пакети с наркотично вещество хероин. Въззивният съд счита обаче, че тази „обратна“ верига от факти не е доказана и безспорно установена в своята цялост, доколкото по делото липсват несъмнени и категорични доказателства поставените и укрити в тайника на управлявания от Е. автомобил „Фолксваген Туарег“ четири броя пакета с хероин да са били доставени на А. Д. именно от подсъдимия С. К. на тяхна среща пред хотел „***“ на 28.11.2017 г. около и след 20.20 часа.

От текстовото възпроизвеждане на съдържанието на ВДС, получени при използването на СРС спрямо А. Д., С. К. и Б. Д., отразено в съответните протоколи, също не може да се направи еднозначен, недвусмислен и категоричен извод, че проведените между тримата разговори се отнасят за инкриминираното пренасяне на наркотично вещество хероин през държавната граница на страната на територията на Република Гърция. Както правилно е отбелязал окръжният съд, в тези разговори не се съдържа достатъчно конкретика и при липсата на други достатъчно убедителни доказателства в тази насока на подслушаните разговори между посочените лица не може да се придаде предлагания от държавното обвинение смисъл. Без наличието на сигурна доказателствена основа казаното от тримата в разговорите помежду им не може да бъде подлагано на едностранчива интуитивна интерпретация и тълкуване, включително и от решаващия орган – в случая от съда.

Фактическа връзка между подсъдимите К. и Д., от една страна, и иззетите при претърсването на л.а. „Фолксваген Туарег“, управляван от Н. Е., четири броя пакета с

наркотично вещество хероин, от друга страна, не се установява и от заключението на извършената дактилоскопна експертиза на тези пакети, доколкото по тях не са открити следи от някое от двамата – К. или Д..

Въззивната инстанция напълно споделя и становището на първия съд, че изводи за съпричастност на К. към наркотичните вещества, иззети от управлявания от Н. Е. автомобил, не могат да се основават и на обстоятелството, че по същото време в къщата на К. в с.*** са били открити други наркотични вещества. По отношение на инкриминираното участие/съучастие на С. К. в задружна престъпна дейност с А. Д., Н. Е. и Б. Д. това обстоятелство има характеристиката само на сходен факт. Но този сходен факт без съмнение не може да служи като доказателство за това, че подсъдимият К. е участвал и в инкриминираната му съвместна престъпна дейност заедно с А. Д., Н. Е. и Б. Д., доколкото между този факт и вменената съучастническа дейност не е доказано да има и на практика обективно и субективно не се установява никаква връзка /в този смисъл са становищата на акад. С. П. в „Наказателен процес на НРБ“, Издателство „Наука и изкуство“ - 1979 г., страница 368, и на професор Ч. в монографията „Досъдебно производство по НПК“, издателство „Сиела“ АД – 2013 г., страница 501, че сходният факт не може да послужи и да се използва като доказателство за извършването на дадено престъпление (дори и в качеството на косвено доказателство), респективно като доказателство за виновността на дееца/. Обвинението за конкретно престъпление /индивидуализирано по време, място и начин на извършване/ следва да се изгражда изключително и само върху конкретни факти, свързани с конкретното деяние. Това произтича и от легалната дефиниция на доказателствата в наказателния процес, визирана в чл. 104 от НПК. С оглед на това не биха могли да бъдат доказателства онези факти, които не са свързани с доказваното обстоятелство – в случая с участието/съучастията на К. в задружната престъпна дейност с А. Д., Н. Е. и Б. Д..

Твърденията на свидетелите-полицейски служители И. Г., Е. К., Й. Д. и А. Б. за участието на подсъдимите К. и Д. в задружна престъпна дейност ведно с други лица и в частност с починалия А. Д. по държане и организиране на трафик на наркотични вещества на територията на Република Гърция освен, че са твърди общи и неконкретни, се основават единствено на придобита от тях анонимна оперативна информация, която не е установена и потвърдена по изискуемия процесуален ред и способности, както и на тяхна собствена интерпретация и произволно тълкуване на подслушани разговори между тези лица. Но както бе вече коментирано по-горе, нито оперативната информация, нито субективните преценки, мнения и изводи на свидетелите са годни доказателства, поради което въз основа на тях не могат да се градят фактически изводи.

Въз основа на събраните и проверени по делото допустими и същевременно достоверни доказателствени източници /доказателства/ от инкриминираните в ОА факти относно съучастническата дейност на подсъдимите К. и Д. /помежду им и съвместно с осъдения Н. Е. и починалия А. Д./ по несъмнен начин се установяват единствено обстоятелствата, че К., Д. и А. Д. са се познавали; че са разговаряли помежду си по телефона; както и че са се

срещали на 28.11.2017 г. около и след 15.30 часа на бензиностанция „Петрол“ в с. ***, на главен път Е-79.

И след като по гореизложените съображения въззивният съд приема за недоказани по безспорен и категоричен начин, чрез законоустановени доказателствени средства и способности за доказване, инкриминираните в обвинителния акт факти относно участието и съпричастието на подсъдимите С. К. и Б. Д. в организацията и осъществяването на преноса през държавната граница на страната на територията на Република Гърция на високорисковото наркотично вещество хероин, което било открито при проверката на ГКПП-Кулата в управлението от Н. И. Е. лек автомобил марка „Фолксваген“ модел „Туарег“ с рег. № ***, то логична последица от този решаващ извод е:

- на първо място, че тези неустановени факти /като неслучили се и ненастъпили/ не следва да намират обективно отражение в настоящото решение;

- и на следващо място, че подсъдимите С. К. и Б. Д. не са осъществили съставите на престъпленията, за които се претендира да са били извършени от тях в различни форми на съучастие помежду им и съвместно с осъдения Н. И. Е. и/или с починалия А. Д..

С оглед на това и предвид всичко гореизложено първостепенният съд правилно и законосъобразно е признал подсъдимите С. К. и Б. Д. за невиновни и ги е оправдал по повдигнатите им обвинения за извършени от тях в условията на различни проявни форми на съучастие престъпления, както следва:

- подсъдимият С. К. за частта от продължаваната престъпна дейност, квалифицирана като престъпление по чл. 354а ал.2 изр. 2 във вр. с ал.1 пр.4 и пр.5 вр. с чл. 26 ал.1 вр. с чл. 20 ал.2 във вр. с ал.1 от НК, явяваща се участие в съвместна /задружна/ престъпна дейност с подсъдими Б. К. Д., а именно - като извършител в съучастие с Б. К. Д. /като помагач/ да е разпространил като е предал на А. Я. Д. високорисково наркотично вещество хероин; както и за участието му в съвместна /задружна/ престъпна дейност с другите обвинени по делото лица, а именно - като помагач /умишлено да е улеснил Н. И. Е./ в съучастие с Б. К. Д. /също като помагач/, с А. Я. Д. /като подбудител и помагач/ и с Н. И. Е. /като извършител/ да е осъществил престъпление по чл. 242 ал.1 пр.1 във вр. чл. 20 ал.4 във вр. с ал.1 вр. чл. 18 ал.1 от НК.

- подсъдимият Б. Д. за участието му в съвместна /задружна/ престъпна дейност ведно с подсъдимия С. Л. К. и с А. Я. Д., а именно - като помагач в съучастие със С. Л. К. /като извършител/ и с А. Я. Д. /също като извършител/ умишлено да е улеснил всеки един от тях и с това да е осъществил престъпление по чл. 354а ал.2 изр.2 във вр. с ал.1 пр.3 и пр.5 вр. с чл. 20 ал.4 вр. ал.1 от НК; както и за участието му в съвместна /задружна/ престъпна дейност с другите обвинени по делото лица, а именно - като помагач в съучастие със С. Л. К. /също като помагач/, с А. Я. Д. /като подбудител и помагач/ и с Н. И. Е. /като извършител/ да е осъществил престъпление по чл. 242 ал.1 пр.1 във вр. чл. 20 ал.4 във вр. с ал.1 вр. чл. 18 ал.1 от НК.

Всичко така изложено мотивира въззивната инстанция да приеме подадения от прокурор в

ОП-Благоевград протест срещу оправдателните части на присъдата за изцяло неоснователен, а атакуваната присъда в тези части за правилна и законосъобразна.

Оценявайки събрания и проверен по делото доказателствен материал относно инкриминираната индивидуална престъпна дейност на подсъдимия С. К., осъществена до около 17.00 часа на 29.11.2017 г., и проверявайки верността на приетите от първия съд фактически положения досежно това обвинение, въззивната инстанция намира, че същите правилно са установени, поради което ги възприема изцяло. Касае се в частност за следните относими фактически констатации:

След като при извършеното на 29.11.2017 г. на изходящо трасе на ГКПП – Кулата претърсване на управлявания от Н. Е. лек автомобил „Фолксваген Туарег“ с рег. № *** били отрити и иззети четири броя пакета с наркотично вещество хероин на основание налична оперативна информация се пристъпило към локализиране на подсъдимите С. К. и Б. Д., както и към извършването на действия по разследването спрямо тях. Така, при извършените личен обиск на подсъдимия К. и претърсване и изземване в двуетажна жилищна сграда и прилежащото ѝ дворно място, обитавани от него в с. ***, общ. ***, били установени и иззети следните вещи:

С протокол за обиск и изземване за времето от 13:00 часа до 13:30 часа на 29.11.2017 г. от левия джоб на горна дреха, носена от К., е иззето 22 грама бруто тегло канабис, обозначен като Обект 1.

С протокол за претърсване и изземване за времето от 17:00 часа до 19:00 часа на 29.11.2017 г. от жилището - къща с дворно място, находящи се в с. ***, общ. *** и обитавани от С. К., са иззети следните вещи: Обект 2 - 990 грама нарязан тютюн, Обект 3 - 1.3 грама хероин, Обект 4 - 10.7 грама амфетамин, Обект 5 - 0.7 грама кокаин и Обект 6 - 0.9 грама кокаин - опаковани в отделни найлонови кисенца (са открити в левия джоб на тъмно синя мъжка горна дреха - суитшърт, закачена на закачалка до входната врата на пристройка в южния край на дворното място), Обект 7 - тъмно синя горна дреха суитшърт, Обект 8-2 грама амфетамин (намерен в кутийка с надпис „DEPON“, находяща се до стелаж до хладилник в пристройката, в прозрачно найлоново кисенце), Обект 9 - 550 грама нарязан тютюн, Обект 10 - електронна везна марка „SOEHNLE“, върху която има следи от хероин (намерена в съседно помещение на пристройката, в която са открити, горепосочените количества наркотик в торбичка, закачена на дървена гредка), Обект 11 - 537 грама марихуана (открити от северния край на дворното място под ламаринен покрив - навес в черно найлонова торба /покрита на батута под навеса/, съдържащо два пакета, увити с кафяво тиксо единият от които обект № 11), Обект 12 - 1.043 кг /един килограм и четиридесет и три грама/ хероин (открит на същото място като обект с № 11 увит в кафяво тиксо в найлоновата торбичка), Обект 13 - DVD плейър марка „1CATCH“ ведно с два броя адаптори към него, Обект 14 - сумата от 40000 евро, Обект 15 - сумата от 13300 евро, Обект 16 - сумата от 2300 евро и 3360 лева и Обект 17 - 12 броя мобилни телефони.

Когато се пристъпило към извършването на претърсване в района на батут, разположен под навес в дворното място, подсъдимият К. бил помолен да хване кучето, което се намирало до

батута и да го дръпне настрана. Тогава К. се запътил да хване кучето, което било вързано там, но вместо да стори това той отишъл при батута и изпод покривалото /отдолу под покривалото/, покриващо батута, извадил една черна найлонова торба /чанта/, в която се намирили два пакета, съдържащи наркотични вещества, и я изхвърлил през оградата в съседния имот. Тези негови действия били възприети от намиращите се в двора полицейски служители и от поемните лица А. Н. и И. Т.. Тогава св. Т. Т. незабавно прескочил оградата, взел така прехвърлената през оградата найлонова чанта и я върнал обратно в двора на подсъдимия К., откъдето всъщност впоследствие била иззета. Като тези действия на св. Т. също били наблюдавани и възприети от поемните лица, както и от част от присъствалите полицейски служители.

От заключението на назначената и извършена физикохимична експертиза № Н-138 от 06.12.2017 г. се установява, че иззетите с протоколи за личен обиск на С. К. и претърсване и изземване от 29.11.2017 г. от къща, собственост на С. Л. К. в с.***, и описани като Обект № 1, Обект 3, Обект 4, Обект 5, Обект 6, Обект 8, Обект 11 и Обект 12 (подобект 12. 1 и подобект 12.2) представляват както следва: Обект 1-22 грама марихуана бруто, Обект 3 -1.3 грама хероин бруто, Обект 4 - 10.7 грама амфетамин бруто, Обект 5 - 0.7 грама кокаин бруто, Обект 6 - 0.9 грама кокаин бруто, Обект 8 - 2 грама амфетамин бруто, Обект 11 - 537 грама марихуана бруто, Обект 12 - 1.043 кг /един килограм и четиридесет и три грама/ хероин бруто.

Впоследствие съгласно чл. 4 от Наредбата за условията и реда за съхраняване и унищожаване на наркотични вещества, растения и прекурсори, както и за вземане на представителни проби на 04.12.2017 г. е извършен оглед на иззетото наркотично вещество и е взета по една представителна проба от Обект № 12 - опакован по надлежния ред бял прозрачен плик. Прозрачният плик е бил разпечатан в присъствието на поемните лица и вътре са установени един брой черен найлонов плик и два броя кафяви пакети с кръгла форма облепени с кафяво тиксо. Отделните пакети са били обозначени като подобект 12.1 с 522 грама /маса бруто/, 498 грама /маса нето/, 3 грама /представителна проба/ и 495 грама /остатък след вземане на пробата/ и като подобект 12.2 с 521 грама /маса бруто/, 498 грама /маса нето/, 3 грама /представителна проба/ и 495 грама /остатък след вземане на пробата/.

От заключението на назначената и извършена физикохимична експертиза № Н-321 от 06.12.2017 г. се установява:

- че кафявото прахообразно вещество от обект с №№ 3, 12.1. и 12.2. по морфологични белези и химичен състав представлява хероин със съдържание на активен наркотично действащ компонент диацетилморфин както следва: обект № 3 - 24,3%, обект № 12.1 - 45,4%, обект № 12.2 - 49,9 %; нето теглото преди анализа за всеки един от тези обекти е: обект № 3 - 1,07 гр., а обект 12.1. и обект 12.2. по 3 гр. за всеки.

- че бялото прахообразно вещество от обект № 5 и от обект № 6 представлява кокаин хидрохлорид /сол/ с нето тегло преди анализа: обект 5 - 0,44 гр., обект 6 - 0,57 гр. и със

съдържание на активно действащ компонент /кокаин база/ както следва: обект № 5 - 87,6% и обект № 6 - 82,9%.

- че растителният материал от обект № 1 и обект № 11 по морфологични белези и химичен състав представлява коноп /марихуана/ с нето тегло преди изследването: обект № 1 - 3,16 гр. и обект № 11 - 510 гр. и със съдържание на активно действащ наркотичен компонент тетрахидроканабинол /ТХК/ както следва: обект № 1 - 15,3 % и обект № 11 - 15,6 %.

За изследване на веществата, иззети от дома на С. К. и описани в протокола за претърсване и изземване като обект № 4 и обект № 8, е назначена и изготвена физикохимична експертиза № 18/НАР - 367/24.04.2018 г., от заключението на която се установява, че:

- прахообразните вещества обекти №№ 4.1. и 4.2 имат сходен външен вид и химичен състав; в тях е установено наличие на кокаин и кофеин, като определеното съдържание на кокаин в обектите е 22,7%, а нето теглото на обектите е както следва: Обект № 4.1. - 4,87 грама и обект № 4.2 - 4,97 грама.

- в кристалното вещество обект № 8 се доказва наличие на метаамфетамин, като определеното съдържание на метаамфетамин в обекта е 78,3%, а нето теглото на обекта е 1,63 гр.

Така изложената релевантна фактическа обстановка относно обвинението спрямо К. за държане на наркотични вещества с цел разпространение в къщата в с. ***, община *** на 29.11.2017 г. до около 17.00 часа се установява от следните доказателствени източници и способности на доказване:

- гласни доказателствени средства: показанията на свидетелите И. Г. /кредитираната част от неговите показания, в които той дава информация за наблюдаваното от него при извършването на действията в къщата на К. в с. ***/, А. Н. /поемно лице/, И. Т. /поемно лице/, А. А. /кредитираната част от показанията му, в които той дава информация за наблюдаваното от него при извършването на следствените действия в къщата на К. в с. ***/, Г. М. /л. 519 от първоинст. дело/, Т. Т. /л. 520 от първоинст. дело/, С. С. /л.520-521 от първоинст. дело/, Н. А. /л. 521 от първоинст. дело/ А. З. /л. 522 от първоинст. дело/ и П. Н. /л.522-523 от първоинст. дело/.

- писмени доказателства и доказателствени средства: - протокол за оглед на местопроизшествие от 29.11.2017 г. на къщата и дворното място, находящи се в с. ***, община *** и обитавани от подсъдимия С. К.; - протокол за обиск и изземване от С. К.; протокол за претърсване и изземване от къщата и дворното място, находящи се в с. ***, община *** и обитавани от подсъдимия С. К.; протокол за оглед на откритите и иззетите от подсъдимия К. и от жилището му наркотични вещества.

- заключенията на изготвените физикохимични експертизи на иззетите от подсъдимия К. и от дома му наркотични вещества - № Н-138 от 06.12.2017 г., № Н-321 от 06.12.2017 г. и № 18/НАР - 367/24.04.2018 г.

Изброените доказателствени материали са приобщени по реда и начина, предвиден в НПК, като с оглед на това същите се явяват напълно годна доказателствена основа за

обосноваване на относимите към това обвинение и подлежащите на доказване по него факти и обстоятелства.

Въззивният съд счита, че при извеждането на значимите за това обвинение спрямо К. факти, които се възприемат и от настоящата инстанция, първостепенният съд е извършил пълноценен и процесуално издържан /достатъчно подробен, обстоен и логически обоснован/ анализ на приобщените доказателствени източници и способности на доказване, съпоставяйки ги и оценявайки ги във взаимовръзка помежду им, като вследствие на тази преценка правилно е приел, че в своята цялост доказателствените източници следва да се ползват с доверие и като такива да се кредитират.

В този аспект напълно неоснователно и голословно се явява възражението на защитата на К., че окръжният съд не е обсъдил доказателствените материали, отнасящи се до обсъжданото обвинение, респ. че не е извършил доказателствен анализ на същите.

Като инстанция, оправомощена да анализира събраните и проверени от първостепенния съд доказателства, след като извърши собствена оценка на приобщените доказателствени източници и способности на доказване САС също намира, че в своята цялост цитираните доказателствени източници /касаещи обсъжданото обвинение срещу К./ следва да се ползват с доверие като неопорочени, обективни и достоверни.

В тази връзка при оценката съдържанието на събрания доказателствен материал САС счита, че по същество не са налице съществени противоречия между въпросните доказателствени материали относно факта на упражняването на фактическа власт върху инкриминираните наркотични вещества именно от страна на подсъдимия С. К..

Изхождайки от естеството на обсъжданото инкриминирано престъпление, апелативният съд счита, че в случая обвинителната теза за това престъпление напълно успешно е защитена и доказана от събраните и проверени гласни доказателства, гласни и писмени доказателствени средства и способности на доказване-експертизи.

В рамките на доказателствената си дейност и след извършен собствен анализ на всички горепосочени свидетелски показания, които на практика се явяват едни от съществените за изясняването на относимите към обсъжданото обвинение доказателствени средства, въззивният съд също дава своята положителна оценка за достоверността им и годността им да установят подлежащите на изясняване обстоятелства. Показанията на полицейските служители, присъствали преди и по време на извършването на действията по разследването в къщата на К. в с.*** са добросъвестни, безпристрастни, последователни, непротиворечиви и обективни, като в тях се съдържа достатъчно подробна, еднопосочна и в напълно еднакъв смисъл информацията относно предприетите от К. действия по извеждането /вземането/ на найлонова черна чанта със съдържащите се в нея пакети с наркотични вещества, намираща се под батут в двора на къщата му, и изхвърлянето ѝ /прехвърлянето ѝ/ през оградата в съседния имот, както и относно мигновените последващи действия на свидетеля Т. Т. по донасянето на изхвърления от К. плик с наркотични вещества обратно на територията на неговия имот. Относно тези обстоятелства и относно обстоятелствата на извършеното

претърсване в къщата на подсъдимия К. в показанията на свидетелите-полицейски служители не се констатираат никакви съществени противоречия досежно главните факти, като всеки един от тях добросъвестно и съобразно собствените си възприятия за случващото се е разказал какво е видял, какво е чул и какво е разбрал от останалите във връзка с изваждането изпод покривалото на батута и изхвърлянето от страна на подсъдимия К. на чантата с наркотичните вещества през оградата в съседния имот и последвалото връщане от страна на св. Т. Т. обратно в имота на К. именно на тази чанта, а не на някаква друга. За тези обстоятелства свидетелстват и поемните лица А. Н. и И. Т., които също напълно ясно, недвусмислено и непротиворечиво сочат, че именно подсъдимият К. е взел въпросната найлонова чанта, засилил се и я прехвърлил през оградата в съседния двор, веднага след което полицейските служители са я върнали обратно в двора на К.. Като от съвкупната преценка на показанията на свидетелите-полицейски служители и на свидетелите-поемни лица е видно, че в случая няма и не може да има никакво съмнение относно идентичността на изхвърлената от К. чанта /ведно със съдържимото в нея/ и върнатата от св. Т. чанта със същото съдържимо, което впоследствие е било и иззето със съставения протокол за претърсване и изземване.

С оглед на това неоснователни се явяват имплицитно съдържащите се в жалбата на защитника на подсъдимия К. оплаквания за недостоверност и противоречивост на показанията на полицейските служители, присъствали при извършените действия по разследването в къщата на подсъдимия К., а оттам и за процесуалната им негодност за установяване факта на държането на наркотичните вещества от К..

Неоснователно е и възражението на защитата на К. за наличието на сериозно съмнение, че откритото в къщата в с. *** наркотично вещество е на С. К., след като са били събрани доказателства, че на същия адрес и в същия имот живеят и други лица, част от които са в едно домакинство със С. К., а останалите живеят и пребивават в този имот в качеството си на законни съсобственици. Показателно в това отношение е установеното по делото обстоятелство, че в случая именно подсъдимият К. е лицето, което е изхвърлило находящите се под батута наркотични вещества, поставени в найлонова чанта. Но чрез тези свои действия и по този начин вместо да се дистанцира от тях той на практика е показал и демонстрирал знанието си за тези вещества и съпричастността си към тях.

ОС-Благоевград е подложил на анализ и приобщените писмени доказателствени средства /протоколи за извършени действия по разследването/, като след правилната преценка относно процесуалната им законосъобразност на практика с основание е приел и верността на съдържанието им. А след съпоставянето им с останалите доказателствени материали по делото и извършената въз основа на това преценка, че те по никакъв начин не се оборват и опровергават от тях, САС счита, че следва да бъдат приети с доверие и да бъдат кредитирани изцяло.

Следва да се добави, че съставените в хода на разследването протокол за оглед на местопроизшествие от 29.11.2017 г., протокол за обиск и изземване от 29.11.2017 г., извършени по отношение на С. К., и протокол за претърсване и изземване от 29.11.2017 г.

по отношение на двуетажна жилищна къща и прилежащото ѝ дворно място, находящи се в с. ***, община ***, собственост и обитавани от С. К., са изготвени по предвидения в НПК ред, доколкото са съставени от компетентен орган, при участието на поемни лица и при спазване на всички останали изисквания на НПК, поради което същите са напълно годни доказателствени средства, удостоверяващи извършването на съответните действия по разследването. При това протоколите за така извършените действия по разследването в случай на неотложност – обиск и изземване по отношение на С. К. и претърсване и изземване по отношение на двуетажна жилищна къща и прилежащото ѝ дворно място, находящи се в с. ***, община ***, собственост и обитавани от С. К., са били одобрени от съдия, представени са за одобрение в законоустановения срок и са доказателствени средства за извършването на съответните действия, за реда, по който те са били извършени и за събраните с тях доказателства.

Отразените в обсъжданите протоколи обстоятелства по установяването и изземването на инкриминираните наркотични вещества от подсъдимия К. и от двора и къщата, обитавани от него, не се опровергават по никакъв начин от други доказателства, като напротив - те се установяват несъмнено и се потвърждават от гласните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелите-полицейски служители и на свидетелите-поемни лица. Освен това иззетите веществени доказателства /наркотични вещества/ са били надлежно описани, запечатани и предадени за експертно изследване, поради което изготвените протоколи, с които са били иззети, в съвкупност със свидетелските показания обуславят несъмнения извод, че е налице идентичност между изследваните веществени доказателства и държаните от подсъдимия вещества, т. е., че именно изследваните и инкриминирани вещества като вид и количество в действителност са били във фактическа власт на С. К. непосредствено преди и по време на откриването им.

С нужното внимание окръжният съд е разгледал заключенията на приобщените ФХЕ, като с основание е приел, че същите са обосновани, подробни и пълни и че с оглед на това не се пораждат никакви съмнения относно тяхната правдивост.

Освен това в доказателствената си дейност първоинстанционният съд не е извършил нарушения при интерпретацията на относимите доказателствени материали, като отделните доказателствени източници /гласните и писмените такива/ са възприети съобразно действителното им съдържание, без да е допуснато изопачаване или неточна, респ. неправилна тяхна интерпретация, което да е довело до необоснованост на установените фактически констатации относно обсъжданото престъпление. С оглед на това САС намира за напълно неоснователен отпращания от защитника на подсъдимия К. към окръжния съд упрек за превратно тълкуване на гласните и писмените доказателствени средства.

Съобразявайки гореизложеното, апелативният съд намира, че контролираният съд не е допуснал нарушения в процеса на оценъчната си дейност /нито на процесуалните правила, нито на правилата на мисленето и в частност на логическата рационалност, показваща как от определени изходни предпоставки (от определени източници на информация) при спазване на логическите правила следват истинни и верни умозаклучения относно

изследваните и установени факти/, поради което споделя изцяло извършения доказателствен анализ.

Давайки своята правна оценка на гореописаната фактическа обстановка, въззивният съд намира, че в рамките на обсъжданото обвинение /съобразно обстоятелствената част на същото/ подсъдимият С. К. е осъществил от обективна и субективна страна състава на инкриминираното му престъпление по чл.354а, ал.2, изр.2 във вр. ал.1, предл.4 от НК, извършено на 29.11.2017 г. до около 17:00 часа в с. ***, общ. ***, в какъвто смисъл се явява и решаващият извод на първата съдебна инстанция. Т.е., при установените релевантни фактически констатации въззивният съд изцяло се съгласява с доводите на ОС-Благоевград относно приложението на материалния наказателен закон, а именно, че в обхвата на фактите на обвинението подсъдимият К. е извършил горното престъпление.

Решаващите фактически и правни изводи, че именно подсъдимият К. е автор на претендираното деяние - че на посочените места и в посоченото време е държал с цел разпространение процесните наркотични вещества се основават на кредитираните показания на свидетелите - полицейски служители и на свидетелите-поемни лица, както и на данните от протоколите за извършените действия по разследването и на изготвените физико-химически експертизи.

От обективна страна на инкриминираните дата и място подсъдимият К. е упражнявал фактическа власт върху процесните количества наркотични вещества коноп /марихуана/, хероин, кокаин и метаамфетамин, като ги е съхранявал в себе си и в имота си /къща и дворно място/, обитавани от него самия.

За това, че процесните наркотични вещества са били държани със специфичната цел за разпространение сочат както голямото количество наркотични вещества и видовото им разнообразие, така и липсата на данни за прекомерна употреба и зависимости на подсъдимия от тези вещества.

От обективна страна конопът /марихуаната/, хероинът, кокаинът и метаамфетаминът са под международен /Списък I на Единната конвенция на ООН за наркотичните вещества от 1961 г., ратифицирана от България/ и вътрешен контрол и са високорискови наркотични вещества съгласно чл.3 ал.2 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите Списък I – „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“.

Подсъдимият К. е държал наркотичните вещества, без да има лицензия за това, като той обективно не би могъл да има такава, тъй като по реда на чл. 32 и чл. 35 от ЗКНВП лицензия може да се издава само за наркотични вещества от списъците по чл. 3 ал.2 т.2 и т.3 от същия закон, но не и за списъка по т.1, която именно визира Списък I – „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“, а държаните от него попадат точно в този списък. Следователно извършените от подсъдимия К. действия по

упражняването на фактическа власт върху процесните наркотични вещества са осъществени незаконно и в нарушение на установения за това ред и без надлежно разрешение за същото.

От обективна страна държаните от подсъдимия К. с цел разпространение количества наркотични вещества са в особено големи размери, защото стойността им 108937.66 лв. значително надхвърля размера на 140 минимални работни заплати към момента на деянието /минималната работна заплата към този момент е била в размер на 460 лв. и равностойността на 140 МРЗ е била 64 400 лв./.

Обосновани и верни са и изводите на първоинстанционния съд относно субективната страна на извършеното от подсъдимия К. деяние. От субективна страна деянието е извършено при форма на вината пряк умишъл. Подсъдимият К. безспорно е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е настъпването на общественотоопасните му последици и е искал това. Действията му по съхраняването на наркотичните вещества в себе си и в обитаваните от него имоти /къща и дворно място/, както и извършените от него действия по изхвърлянето на найлоновата чанта със съдържащите се в нея наркотични вещества през оградата в съседния имот са обстоятелства, които преценени в съвкупност без съмнение установяват, че в съзнанието на подсъдимия К. е била оформена ясна и точна представа, че държи процесните високорискови наркотични вещества, без да притежава разрешение за това, и че същите се държат от него, за да бъдат разпространявани.

На възражението на защитника адв. Д., че в съдебния акт на окръжния съд не е даден отговор на въпроса как в изготвения протокол за оглед на местопроизшествието от 29.11.2017 г. /извършен от 14.00 ч. до 17.00 ч./ са описани по - късно иззетите наркотични вещества, а С. К. е осъден за това, че ги е държал до 17.00 ч. на 29.11.2017 г., въззивният съд намира за необходимо да отговори следното: В действителност в мотивите на присъдата не са обсъждани тези въпроси, но този пропуск в крайна сметка не се отразява на правилността на решаващите изводи на първия съд за несъмнена установеност и доказаност на инкриминираните в ОА факти, че подсъдимият К. е упражнявал фактическа власт върху намерените в обитаваните от него къща и дворно място процесни наркотични вещества и че фактическата власт върху същите е била упражнявана именно до около 17.00 часа на 29.11.2017 г. От доказателствените материали по делото е видно, че първоначално в къщата и дворното място на подсъдимия К., находящи се в с. ***, община ***, е било извършено действието по разследване оглед на помещения /намиращи се в къщата/ и на местности /дворното място/ с очевидната цел да се разкрият и запазят следи от евентуално извършено престъпление, както и други данни, необходими за изясняване на обстоятелствата по делото. Това действие по разследването е било извършено в периода от 14.00 до 17.00 часа и за него е бил съставен надлежно изготвен протокол /л.л. 38-41 в т.1 от ДП/, в който са отразени и описани всички открити вещи и предмети, имащи отношение към евентуално извършено престъпление, сред които са и процесните наркотични вещества. Но тъй като с този протокол за оглед не са били иззети откритите при извършването на самия оглед вещи и предмети разследващият орган впоследствие е съставил и протокол за претърсване и изземване /л.л.42-45 в т.1 от ДП/, с който вече са били надлежно иззети откритите при

огледа вещи и предмети, в това число и процесните наркотични вещества, като съобразно отразеното в протокола самото изземване е продължило от 17.00 до 19.00 часа. И макар този подход на разследващия орган при извършването на следствените действия в къщата и дворното място на К. да не е съвсем изряден от процесуално-тактическа гледна точка, той не е довел до нарушения на процесуалните правила при извършването на отделните действия по разследването, които да са опорочили самото откриване и последвалото изземване на процесните наркотични вещества. А доколкото упражняваната от подсъдимия К. фактическа власт върху откритите в къщата и в дворното място наркотични вещества на практика е продължила до момента на изземването им от разследващия орган, което е станало в интервала между 17.00 и 19.00 часа на 29.11.2017 г., тъй като именно едва с изземването им е прекъсната фактическата власт на дееца върху тях, то напълно правилно и обосновано подсъдимият К. е признат за виновен да е извършил престъпното държане на процесните наркотични вещества до около 17.00 часа на посочената дата.

При проверка справедливостта на наложеното на подсъдимия С. К. с първоинстанционната присъда наказание лишаване от свобода за извършеното от него престъпление САС намери същото за несправедливо и в частност за завишено по размер.

За това престъпление са предвидени кумулативни наказания лишаване от свобода от пет до петнадесет години и глоба от двадесет хиляди до сто хиляди лева, като в случая отчитайки превесът на смекчаващите отговорността обстоятелства /чистото му съдебно минало; семейното му положение – че е женен, респ. че има семейство; трудовата му ангажираност – че упражнява трудова дейност; и влошеното му здравословно състояние/ над отегчаващите такива /значителното количество на наркотичните вещества и различните им видове/ окръжният съд му е наложил минималните размери на предвидените наказания – 5 години лишаване от свобода и 20 000 лв. глоба.

Въззивният съд счита, че в случая различните видове на държаните от подсъдимия К. наркотични вещества не следва да се ценят като самостоятелно отегчаващо обстоятелство, както е сторил първият съд, доколкото същото бе вече взето предвид при обосноваване наличието на специалната цел на престъплението – „разпространение“ на инкриминираните наркотични вещества. Недопустимо е едно и също обстоятелство да бъде отчитано едновременно както за обосноваване на елемент от състава на престъплението, така и за обосноваване на отговорността на дееца /чл. 56 от НК/.

При това положение като единствено отегчаващо обстоятелство се очертава значителното количество на държаните наркотични вещества, респективно надхвърлящата признака „особено големи размери“ тяхна стойност.

По мнение на настоящия съдебен състав данните по делото сочат на един отчетлив и осезаем превес на смекчаващите отговорността обстоятелства за сметка на отегчаващите, което безспорно налага намаляване обема на санкцията /наказателната принуда/ и определяне на по-ниско по размер наказание лишаване от свобода.

Установените по делото фактически констатации, включително и данните за сериозно

влошаване на здравословното състояние на К. обосновават извод, че в случая са налице както многобройни смекчаващи обстоятелства, така и едно изключително по своя характер такова. Същевременно спецификата на обстоятелствата относно извършеното престъпление, личността на дееца и особено факта на значително увреденото и влошено актуално здравословно състояние на последния с произтичащите от това неблагоприятни за него последици обуславят извод за по-ниска степен на обществена опасност /в сравнение с типичната за този вид престъпления/ както на деянието, така и на самия деец, поради което в случая и най-лекото, предвидено в закона наказание лишаване от свобода за това престъпление, би се оказало несъразмерно тежко за подсъдимия С. К..

При определяне размера на следващото се на подсъдимия К. наказание за извършеното от него престъпление по чл. 354а ал.2 изр.2 вр. ал.1 пр.4 от НК окръжният съд правилно е отчел като смекчаващи отговорността обстоятелства горепосочените такива - чистото му съдебно минало; че е семейно обвързан; трудовата му ангажираност и влошеното му здравословно състояние.

При обсъждането на така приетите смекчаващи отговорността обстоятелства и тяхното значение за индивидуализацията на наказанието САС намира, че следва да бъдат съобразени и данните за актуалното здравословно състояние на подсъдимия С. К. и направените въз основа на тях експертни изводи, съдържащи се в заключението на приетата във въззивното производство СМЕ относно същия. Така, от заключението на посочената СМЕ /на л.л. 128-137 от въззивното дело/ се установява: че С. Л. К. е в увредено общо състояние /констатирано въз основа на проведения му актуален преглед и съобразно предоставените медицински документи/; че при него са налице авансирани хронични заболявания:

- на сърдечно-съдовата система: дългогодишна артериална хипертония III-та степен с хипертонично сърце. Хронична исхемична болест на сърцето. Нестабилна ангина пекторис. Двуклонова коронарна болест и състояние след трикратно имплантиране на стентове PCI НА LAD /2009 г./ и PTCA на LAD с DEB /2017 г./ и PCI LCx /2013 г./. Доказана дилатация на асцендентната аорта. Перманентно предсърдно мъждене. Застойна сърдечна недостатъчност II-ра – III та степен.
- на дихателната система: Хронична обструктивна белодробна болест. Обструктивна сънна апнея /вечер на апаратна вентилация/.
- на ендокринната система: Екстремно болестно затлъстяване. Метаболитен синдром. Дислипидемия.
- на стомашно-чревен тракт: Язвена болест с доказани двукратно изкървяли с мелена язви на дванадесетопръстника и на стомаха.
- като са налице и актуални данни за хиперурикемия /повишени нива на пикочна киселина в кръвта/.

Цитираната СМЕ дава и заключение: че при подобни състояния задължително се препоръчва хигиенно-диетичен режим с ограничаване на физическата активност и хипокалорийна диета за постигане на значителен енергиен дефицит и отрицателен енергиен

баланс, задължително с ограничение на готварска сол; че обструктивната сънна апнея е състояние, при което мускулите на пациента и тъканите в областта на гърлото и въздухоносните пътища се отпускат по време на сън, като в резултат се ограничава и блокира въздушният поток, достигащ до белите дробове и че това може да се случи много пъти през нощта докато пациентът спи, особено по време на REM фазата на съня; че при регистрираната сънна апнея на К. особено в съчетание с останалите хронични заболявания се налага той да е на постоянна апаратна вентилация вечер - CPAP; че CPAP терапията е най-препоръчваното и най-ефективно лечение на Обструктивна сънна апнея, при която CPAP апаратът осигурява въздух при постоянно предписано налягане чрез тръба и външна за пациента маска; че по този начин CPAP осигурява постоянен въздушен поток, който задържа въздухоносните пътища отворени, така че да се поддържа непрекъснатото дишане по време на сън, като това елиминира епизодите на апнея; че налягането на въздуха се определя по време на изследването на съня чрез зададени от лекар стойности; че по отношение на язвената болест следва да се спазва диета, изразяваща се в прием на храни, които не са пикантни и храносмилането им е лесно, като хранителният режим трябва да се планира така, че да съдържат само продукти, които пациентът е установил, че толерира.

Предвид обстоятелството, че подсъдимият К. е с доказани множество, авансирани хронични заболявания, ангажиращи сърдечно-съдовата, дихателната, ендокринната, отделителната системи и стомашно-чревния тракт вешите лица, изготвили обсъжданата СМЕ, дават и заключение, че в резултат на всяко едно от тези заболявания поотделно е налице реална възможност, дори на фона на провежданото лечение и спазване на предписан ХДР, да настъпи остро влошаване на състоянието и дори да се създаде риск за живота на болния – в случая на С. К.; че в съвкупност комплексът от налични при него заболявания обуславя висок риск от настъпване на рязко обостряне и влошаване с възможни сърдечно-съдови, мозъчно-съдови или дихателни усложнения, реално застрашаващи живота му; както и че тези заболявания са с неблагоприятна прогноза поради прогресивен ход на протичане и тенденция за неблагоприятно развитие във времето, въпреки провежданото лечение.

Основавайки се на горните констатации и изводи от заключението на приетата във въззивното производство тройна СМЕ, относно което /заключение/ не са налице никакви причини да не бъде прието с доверие и кредитирано, въззивният съд счита, че актуалното увредено общо състояние на подсъдимия К., провокирано и детерминирано от множеството доказани авансирани хронични заболявания на сърдечно-съдовата, дихателната, ендокринната и отделителната системи и стомашно-чревния тракт, които са с неблагоприятна прогноза, се явява изключително по своя характер смекчаващо обстоятелство.

Предвид гореизложеното въззивната инстанция намира, че индивидуализацията на наказанието лишаване от свобода за извършеното от С. К. престъпление по чл. 354а ал. 2 изр.2 във вр. с ал.1 пр.4 от НК следва да бъде направена при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК, доколкото в случая са налице основания за приложението на тази разпоредба.

Установените смекчаващи отговорността обстоятелства без съмнение са повече от

обичайния броя такива, което сочи на многобройност. Освен това сред тях се отличава и едно такова от изключителен характер, а именно – увреденото общо състояние на подсъдимия К., обусловено от множеството доказани авансирали хронични заболявания с неблагоприятна прогноза, което е достатъчно самостоятелно основание наказанието да бъде индивидуализирано при условията на чл. 55 от НК. В действителност, извършеното от подсъдимия К. престъпление се отличава с една твърде висока степен на укоримост и обществена опасност, но разпоредбата на чл. 55 се намира в Общата част на НК и е приложима спрямо всички престъпления, стига да са налице предпоставките за това /както е и в настоящия случай/.

По тези съображения и предвид гореизложеното на основание чл. 55 ал.1 т.1 от НК наказанието лишаване от свобода на подсъдимия К. следва да бъде определено под минималния предвиден размер в санкционната част на нормата на чл. 354а ал. 2 изр.2 във вр. с ал.1 пр.4 от НК. А отчитайки съвкупността от обстоятелствата, включени в обхвата на чл. 54 от НК и чл. 55 от НК, въззивният съд намира, че следващото се на подсъдимия К. наказание лишаване от свобода за извършеното от него престъпление следва да бъде отмерено, респективно намалено от 5 години на 3 години. Което налага проверяваната присъда да бъде изменена в този смисъл.

С оглед спецификата на случая, влошеното общо здравословно състояние на К. и предвид цялостната положителна оценка на личностните качества на дееца и на поведението му в обществото до момента на извършването на деянието въззивният съд счита, че наказание в размер на 3 години лишаване от свобода в максимална степен би способствало и би допринесло за постигане целите по чл. 36 от НК. До осъществяването на процесното деяние подсъдимият очевидно е живял като съзнателен и отговорен гражданин, без данни за отклонения от правилата и нормите както на закона, така и на обществото, което е една сериозна гаранция, че специалната цел на наказанието лишаване от свобода ще бъде постигната и с по-малък размер от законоустановения минимум, а именно – и с наказание в размер на 3 години. С оглед на това по мнение на настоящия състав наказание лишаване от свобода с този размер ще е напълно годно да въздейства поправително-възпитателно и предупредително върху подсъдимия К..

Освен това САС счита, че изпълнението на така намаленото по размер наказание лишаване от свобода следва да бъде отложено по реда на чл. 66 от НК, доколкото безспорно са налице всички предпоставки за прилагане института на условното осъждане – наложеното /намаленото/ наказание е до три години лишаване от свобода, деецът не е осъждан и същевременно настоящият съд намира, че за постигане целите на наказанието и най-вече за поправянето на подсъдимия К. не е наложително той да изтърпи това наказание.

В случая следва да бъде намерен оптимален баланс между необходимостта да бъдат постигнати в максимална степен целите на наказанието и необходимостта да бъде проявено хуманно отношение към намиращия се в трайно влошено и увредено общо здравословно състояние подсъдим. В тази връзка следва да се подчертае, че за да има смисъл наказателната репресия същата следва да бъде прилагана по отношение на лице,

здравословното състояние на което позволява престоят му в местата за лишаване от свобода. А когато здравословното състояние на лицето е до такава степен влошено, че това лице да не може да пребивава безопасно за здравето и живота си в местата за изтърпяване на наказанието, какъвто е случаят с подсъдимия К. /предвид изводите в заключението на СМЕ/, то интензитетът на наказателната репресия спрямо него следва да бъде смекчен /снизен/ освен чрез намаляване срока на наказанието, но и чрез отлагане изтърпяването на наказанието, така, че все пак да могат да бъдат постигнати целите на наказанието и в частност личната превенция. Поради това и изключително по хуманни съображения, продиктувани от трайно увреденото общо здравословно състояние на подсъдимия К., предполагащо специфичен хигиенно-диетичен и нощем режим /за сънната апнея/ и с неблагоприятна прогноза за развитието на заболяванията, и поради това обуславящо висок риск за реално застрашаване на живота му, САС намери, че изпълнението на намаленото по размер наказание лишаване от свобода следва да бъде отложено на основание чл.66 от НК.

Заради значителното количество държани наркотични вещества и заради сравнително високата стойност на същите /надхвърляща стойността, обосноваваща признака особено големи размери/, САС счита, че в случая е справедливо да бъде определен максимален 5-годишен изпитателен срок по чл. 66 ал.1 от НК. Въззивният съд намира, че в случая с този размер на изпитателния срок най-ефективно биха се постигнали целите на наказанието, доколкото неговата продължителност /5 години/ ще се явява сериозен мотив за подсъдимия да се въздържа от бъдещи неправомерни действия и поведение.

С оглед на това първоинстанционната присъда следва да бъде изменена и в частта относно изтърпяването на наказанието лишаване от свобода, като подсъдимият К. бъде освободен от изтърпяване на наказанието съгласно чл. 66 ал.1 от НК, а именно – чрез отлагане изпълнението на наложеното му /намаленото по размер/ наказание за изпитателен срок от 5 години. В съответствие с това присъдата следва да бъде отменена в частта, в която на основание чл.41, ал.6 от НК и чл. 57, ал.1, т. 3 от ЗИНЗС е определен първоначален общ режим на изтърпяване на наложеното на подсъдимия С. К. наказание лишаване от свобода.

Съобразявайки завишената степен на обществена опасност на деянието, както и данните по делото, че в дома на подсъдимия К. са били намерени значителни парични суми /надхвърлящи сумата от 20 000 лв./, въззивната инстанция счита, че за да бъдат постигнати успешно целите на наказанието по чл. 36 от НК не следва да бъде намалявано по размер /на основание чл. 55 ал.2 от НК/ или отменявано изцяло /на основание чл. 55 ал.3 от НК/ наложеното на С. К. кумулативно наказание глоба в размер на 20 000 лв. Същото е определено в минимален размер и се явява съобразено изцяло с обстоятелствата по чл. 54 и чл. 55 от НК. Воден от това разбиране апелативният съд приема, че присъдата в частта относно така наложеното наказание следва да бъде потвърдена.

Правилно на основание чл.354а, ал.6 вр. чл.53, ал.2, б.”а” от НК първоинстанционният съд е отнел в полза на държавата предмета на извършеното от К. престъпление - високорисковите наркотични вещества, описани по-горе в изложението - и е постановил тяхното унищожаване по надлежния ред след влизане на присъдата в сила.

Правилно на основание чл.53, ал.2, б.”а” от НК е отнето в полза на държавата и високорисковото наркотично вещество хероин 1984 грама нето тегло, разпределено в 4 пакета, намерено в управлявания от Н. Е. лек автомобил „Фолксваген Туарег“, и е постановено неговото унищожаване по надлежния ред след влизане на присъдата в сила.

С оглед изхода на делото пред въззивния съд на подсъдимия К. следва да бъдат възложени сторените във въззивното производство разноси в размер на 2556 лв. във връзка с изготвянето на приетото заключение на СМЕ относно здравословното му състояние.

По тези съображения и на основание чл. 337 ал.1 т.1 и т.3 и чл. 338 от НПК Апелативен съд-София

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 901248 от 29.11.2021 г. на ОС-Благоевград, НО, 5 състав, постановена по НОХД № 452/2018 г. по описа на същия съд, като НАМАЛЯВА наложеното на подсъдимия С. Л. К. с ЕГН ***** наказание за извършеното от него престъпление по чл.354а, ал.2, изр.2 във вр. ал.1, предл.4 от НК от 5 /ПЕТ/ ГОДИНИ на 3 /ТРИ/ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА и на основание чл. 66 ал.1 от НК ОТЛАГА изпълнението на това наказание /три години лишаване от свобода/ за изпитателен срок от 5 /ПЕТ/ години считано от влизане на присъдата в сила.

ОТМЕНЯ присъдата в частта, в която на основание чл.41, ал.6 от НК и чл. 57, ал.1, т. 3 от ЗИНЗС за изтърпяване на наложеното на подсъдимия С. Л. К. наказание лишаване от свобода е определен първоначален общ режим.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

ОСЪЖДА подсъдимия С. Л. К. да заплати по сметка на САС сумата в размер на 2556 лв. /две хиляди петстотин петдесет и шест/ лева, представляваща направени разноси в хода на въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС на РБ в петнадесет дневен срок считано от получаване на съобщенията за обявяването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____